

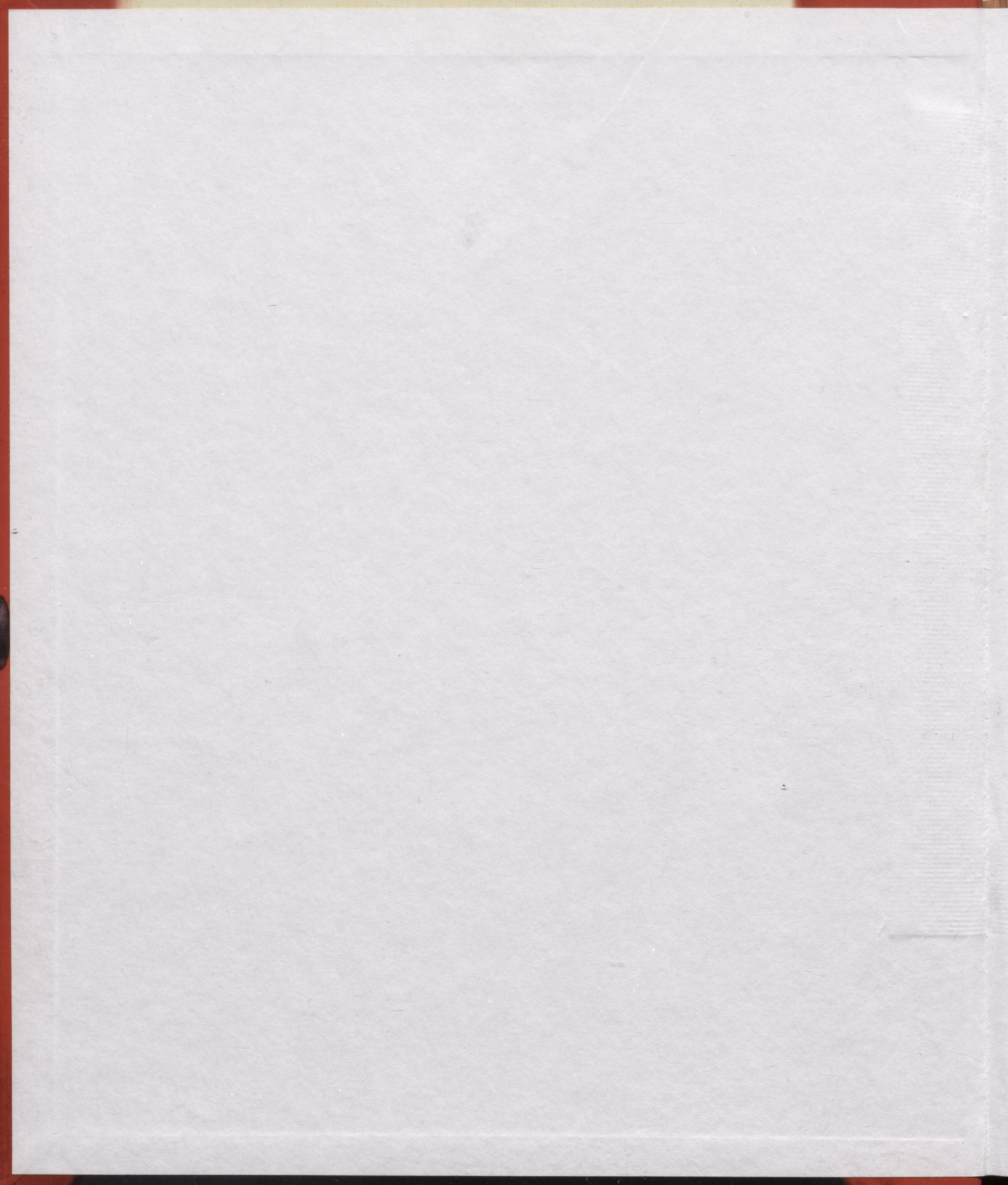
JURIS ZVIRGZDIŅŠ

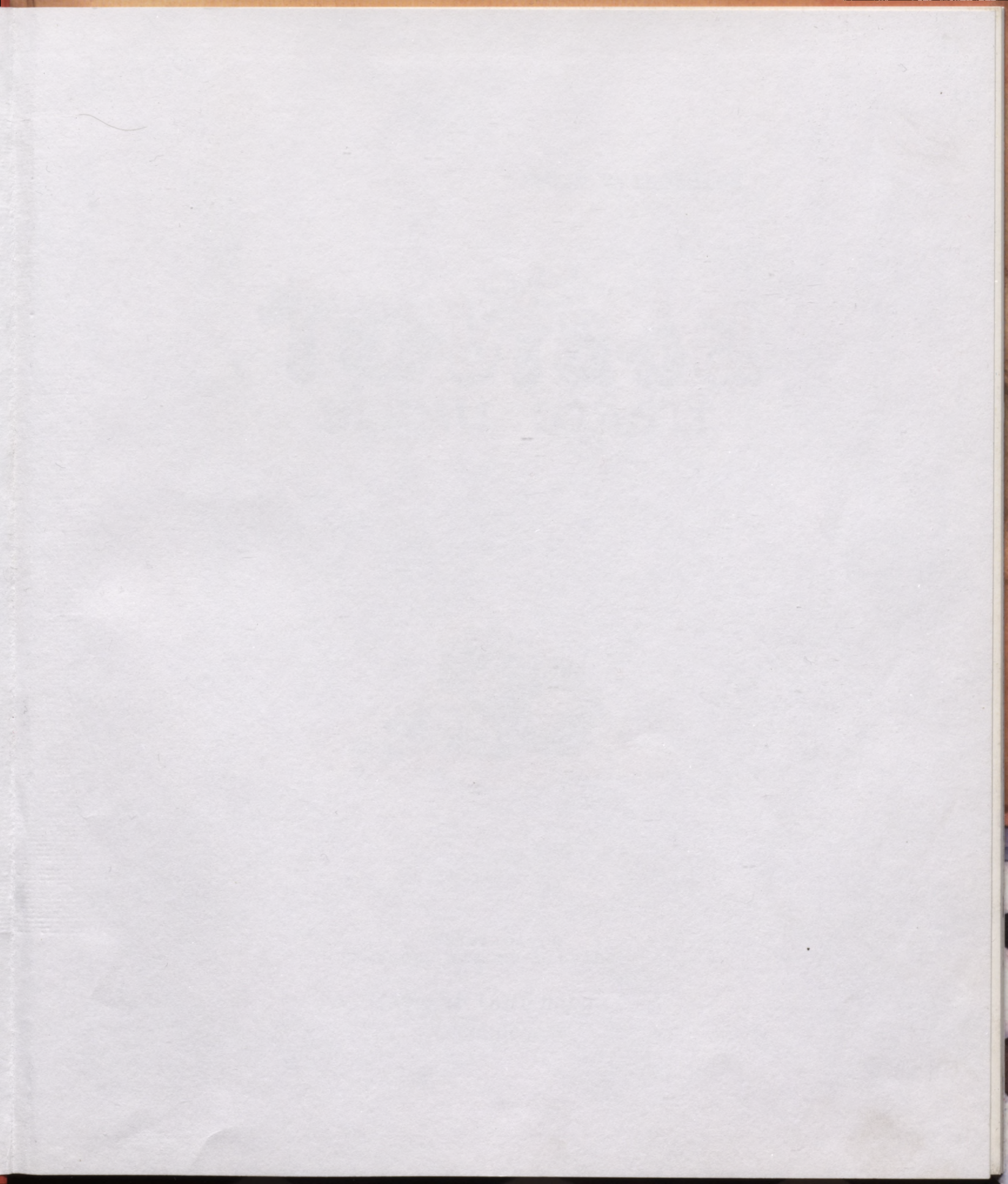
7 **Tobiasa**
BLĒNU STĀSTI

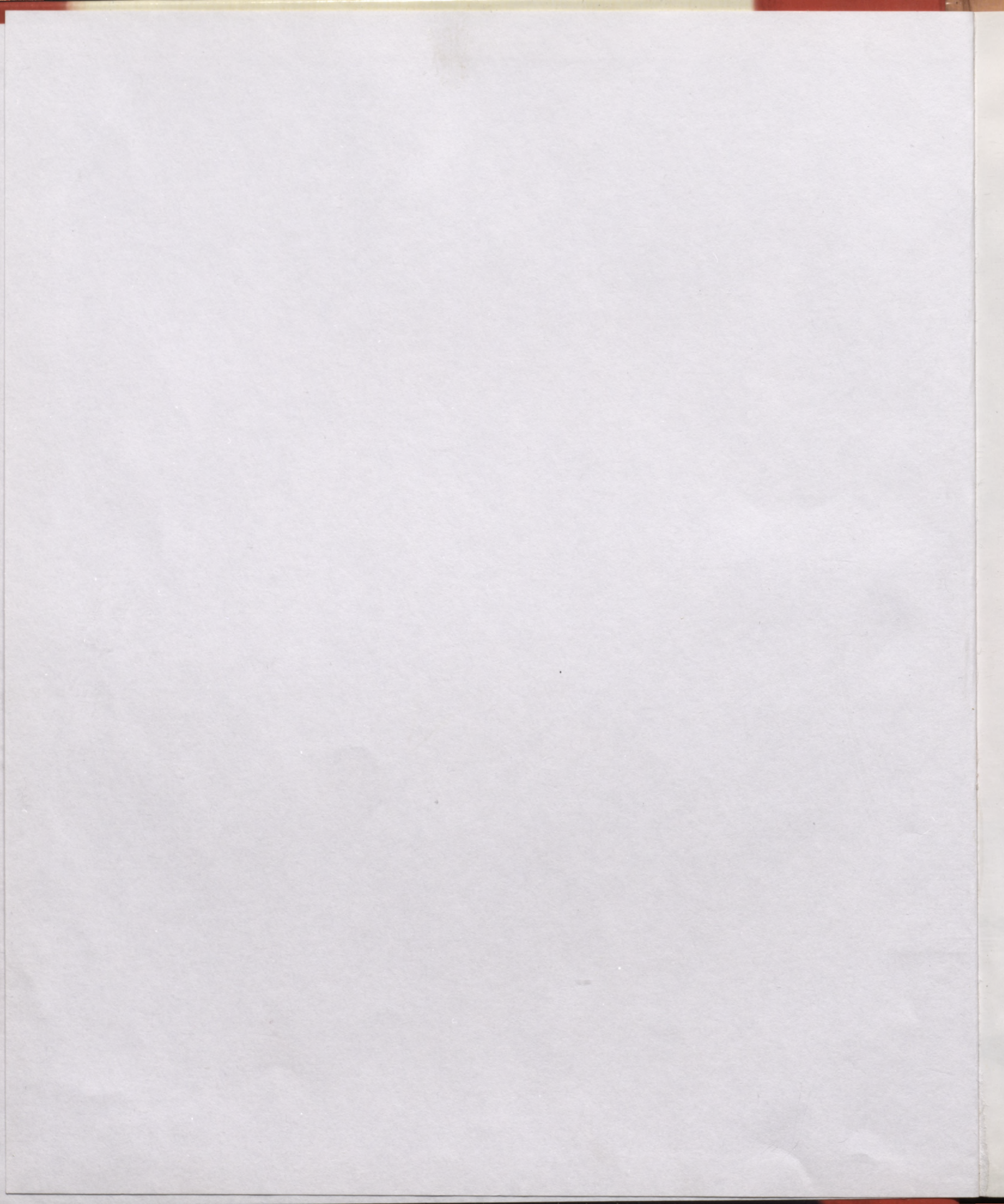
TCSS...!!!

apgāds Garā pupa

J
L 4090

L
821

JURIS ZVIRGZDIŅŠ

t **Tobiasa** **BLĒNU STĀSTĪ**

Māksliniece
Signe Ērmāne-Litvina

apgāds Garā pupa
sveču mēnesī

112

KAS
TUR
IR?

TOBIASS IERODAS

Kādu vakaru es pārnācu mājās, pārnācu ĻOTI NOGURIS un SLAPJŠ, CAURU DIENU es biju skraidījis pa pilsētu, kārtojot DAŽĀDAS DARĪŠANAS, un, tā kā diena bija CAURA, no debesīm lija lietus un sniga sniegs, un LIETUSSARGS bija prātīgi palicis mājās, varbūt viņš nemaz negribēja IZMIRKT? Lai nu kā, bet tagad es biju SLAPJŠ, bet viņš – SAUSS.

Kāpdams augšup pa kāpnēm, es domāju: – KAS MANI GAIDA MĀJĀS? – un pats sev atbildēju: – NEVIENS!

Slēdzot durvis, no iekšpuses atskanēja nepazīstama balstiņa:

– KASTURIR?

– Es! – es atbildēju.

Dzīvoklī mani sagaidīja MAZS PLĪŠA SPĒĻU LĀCĪTIS.

– TOBIASS! – viņš stādījās priekšā. – Mans vārds ir TOBIASS!

Es nosaucu savu vārdu. (Lai arī tu to uzzinātu, tev atliek tikai uz brītiņu aizvērt grāmatu, mans vārds un uzvārds TUR UZ VĀKA ir uzrakstīts)

Mēs apmainījāmies ROKAS un ĶEPAS spiedieniem.

Te Tobiass pasniedza man papīra lapiņu, ko visu laiku bija slēpis aiz muguras, tādēļ tā bija NEDAUDZ saburzīta. – Lasi!

– PRIECĪGUS ZIEMASSVĒTKUS! – es izlasīju.

– Nu, tagad tu visu SAPRATI? – jautāja Tobiass. – Nē? Redzi, es esmu tava ZIEMASSVĒTKU DĀVANA!

– ZIEMASSVĒTKU DĀVANA?! – neko nesaprazdams, es izsaucos. – Bet kā...

–Vai tad tu nekad, NEKAD neesi saņēmis ZIEMASSVĒTKU DĀVANAS?! – Tobiass bija PATIESI izbrīnījies.

– Esmu... Parasti tās stāvēja zem eglītes... Bet – tas bija tik

sen! – es atbildēju ĻOTI BĒDĪGĀ BALSĪ. – Smaržoja skujiņas, un cik garšīgas bija piparkūkas...

– TĀ! Eglītes mums nav, – es RŪPĪGI pārmeklēju VISU MĀJU! EJAM! – Tobiass kļuva steidzīgs.

– Uz kurieni? – es nesapratu, TIKKO biju jau atnācis mājās un...

– EJAM, EJAM! Pēc EGLĪTES! Cīrva te mājās NAV, visi naži ir NEASI! Mums atliek iet uz TIRGU! Bet... – te Tobiass kļuva domīgs, – NAUDA tev IR? Man diemžēl nav... Redzi, man nav pat KABATU!

Kabatas man bija, pat vairākas, arī daži lati tajās atradās.

– Un neaizmirsti to SNIEGASARGU! – sacīja Tobiass.

– LIETUSSARGU! – es izlaboju, bet...

– Paskaties pa logu, SNIEG! Tātad – SNIEGASARGU! Neliela pastaiga viņam NEKAITĒS!

Visas ielas bija ļaužu pilnas, lai mēs ĀTRĀK tiktu uz priekšu un Tobiasam kāds neuzkāptu uz ķepām, es viņu iebāzu kabatā. – Mēteļi neaizpogā! NAV NEMAZ TIK AUKSTS! Un es VISU gribu redzēt! – paziņoja Tobiass. – Redzi, TUR jau ir tas eglīšu tirgus!

Visas lielās un kuplās eglītes jau bija izpirktas, bet arī mums atradās neliela,

ĻOTI pieņemama eglīte, un, kā piezīmēja Tobiass, – nemaz tik DĀRGA! Ņemam ciet!
Pa ceļam uz mājām mēs vēl nopirkām piparkūkas, VESELU kilogramu! – mazu kafijas paciņu un, te Tobiasam iemirdzējās actiņas, MEDUS BURCIŅU!

Visu ceļu sniga, mājās mēs pārnācām ĻOTI NOSNIEGOTI, kā paziņoja Tobiass.

Eglītei kāju Tobiass ĻOTI veikli pagatavoja no diviem zīmuļiem, salīmējot tos ar ĻOTI LIPĪGO LĪPLENTI, svecītes, dažas, BET TIEŠI TIK, CIK VAJAG! – kā paziņoja Tobiass, atradās dziļi rakstāmgalda atvilktnē, – CIK LABI, ka mājas kārtošana man uznāk SAMĒRĀ RETI! – es nodomāju, un Tobiass man piekrita.

Mēs uzvārtījām kafiju, aizdedzinājām svecītes, sēdējām un ēdām piparkūkas, Tobiass tās mērcēja medū, rūpīgi cenšoties NENOPILINĀT ne grīdu, ne savu kažociņu.

Aiz loga lēni sniga, debesīs mirdzēja zvaigznītes – ĻOTI DAUDZAS! – komentēja Tobiass, un karājās ZIEMASSVĒTKIEM ĻOTI PIEDIENĪGS MĒNESIS, – kā viņš vēl piebilda.

– Bet KĀ tu te uzradies? – es galīgi NEVIETĀ iejautājos.

– Es tev to, PROTAMS, pastāstīšu, bet – KĀDU CITU REIZI! Tagad labāk paklausies, KĀ AIZ LOGA SNIEG!

TOBIASS – RAKSTNIEKS

Otrā dienā pēc Tobiasa ierašanās man atkal – ATKAL! – bija JĀPASKRAIDA RIŅĶĪ, tas nozīmē – jādodas darīšanās. Izrādījies Tobiasam māju, parādījies KAS KUR atrodas, iemācījies viņam, kā apieties ar sērkociņiem – ĻOTI UZMANĪGI! – kā IESLĒGT un IZSLĒGT gāzi, es devos projām.

Vakarā pārnācis mājās, es Tobiasu atradu ĻOTI UZTRAUKTU, graužot piparkūkas. Izrādījās, viņš bija izrakņājis VISAS GRĀMATAS manā plauktā, atradis grāmatu par plīša lācīti VINNIJU PŪKU, kas viņu bija ĻOTI IEINTERESĒJUSI.

– ZĪMĒJUMUS ES SAPROTU! – viņš paziņoja, – bet tur vēl ir – un DAUDZ! – tādi melni ķeburi, un tos es NESAPROTU!

– Tie melnie, tie ir BURTI! – es paskaidroju.

– BURTI? Un ko tie NOZĪMĒ? – uzstājīgi noprasiņa Tobiass.

– Pastāsti man visu – VISU! – par tiem BURTIEM! Viņi NEKOŽ? Un ko viņi ZIEMĀ ĒD?

Es izstāstīju visu, ko vien zināju par burtiem, zilbēm, vārdiem un beigās vēl nolasīju Tobiasam gabaliņu no grāmatas SKAĻI PRIEKŠĀ.

Kamēr es lasīju, Tobiass uzmanīgi klausījās, MUTI IEPLETIS, un beigās paziņoja, ka gribot IEMĀCĪTIES LASĪT PATS.

Mācījās Tobiass ĻOTI UZCĪTĪGI, kustinot lūpas, no piepūles brīžiem pat izkarot mēles galiņu, vilkdams ar ķepu pa rindiņām burtiem līdz, lai tie NEAIZBĒGTU, un beidzot IEMĀCĪJĀS LASĪT!

Viņš lasīja, lasīja ŠAUSMĪGĀ ĀTRUMĀ un IZLASĪJA veselu kaudzi – VISAS BĒRNU GRĀMATAS, kas man atradās mājās, – TUVES JĀNSONES un ASTRIDAS LINDGRĒNES

grāmatas, HANSA KRISTIĀNA ANDERSENA pasakas, ROBINSONU KRŪZO, visu ŽILU VERNU, MAINU RIDU, visu SPRĪDĪŠA bibliotēku, pierakstījās VESELĀS TRIJĀS BĒRNU BIBLIOTĒKĀS, lasīja visādas ENCIKLOPĒDIJAS, pierunāja mani parakstīties uz ZĪLĪTI, EZI un KURMĪTI, nereti es viņu pat pieķēru, lasot ZEM SEGAS ar KABATAS LUKTURĪTI, reiz, kad viņš lasot bija NEJAUŠI aizmidzis, tas LUKTURĪTIS segā izdedzināja caurumu, bet to mēs aizlāpījām, virsū uzšujot ĻOTI JAUKU DRĒBES PUĶĪTI.

Kādu rītu, brīdi vērojās man pār plecu, kā es klabinu rakstāmmašīnas taustiņus, pa brīžam izteikdams visādas INDĪGAS piezīmes, Tobiass paziņoja, ka ARĪ nolēmis kļūt par RAKSTNIEKU!

– Tu domā, ka rakstīt ir tik VIEGLI?! – es diezgan nikni izsaucos.

– PROTAMS! SĒDI un TIKAI KLABINI!

Labi, es nodomāju, un nosēdināju viņu savā vietā.

Tobiass uzrāpās uz rakstāmmašīnas un sāka rakstīt, daudzīdams taustiņus ar visām četrām ķepām. Rakstīja viņš ŠAUSMĪGĀ ĀTRUMĀ! Pierakstījis pilnu rindu, viņš no rakstāmmašīnas izvilka papīra lapu un, no lepnuma vai PLĪSDAMS, pasniedza to man: – LŪDZU!

AGVKLILIUZTRHJKMNBVFKLS?&TOBIASSSS!!! – tur bija uzrakstīts.

– Nu, tu REDZI! Es arī MĀKU RAKSTĪT! – viņš LEPNI paziņoja.

– Bet... es NEKO NESAPROTU! – es tiešām neko NESAPRATU...

– TĀS IR TAVAS PROBLĒMAS! – nez no kurienes viņš bija noklausījies šo DUMJO teicienu, varbūt no TELEVĪZIJAS?

– ?! – es saraucu uzacis.

– Bieži vien es arī NEKO NESAPROTU, ko tu tur raksti! Tā grāmata, nu par tiem BEBRIEM, nemaz nebija slikta, tā – par JĀŅTĀRPIŅU un BRIEŽVABOLI lasījās diezgan INTERESANTI, bet, – te viņš novaibstījās, – viss pārējais – kaut kādi NOPUŅĶOJUŠIES bērņeļi, NOMALDĪJUŠIES kaķi, NOSALUŠI putniņi... Protams, es viņiem VISIEM jūtu līdz, bet...

– BET? – aizvainots līdz SIRDS DZIĻUMIEM, es pārprasīju. – B-E-T... no uztraukuma es sāku stostīties, – K-Ā-Ā tad VA-J-A-A-AG RAKSTĪT?

– RAKSTĪT VAJAG VISĀDAS BLĒŅAS! TĀ, lai lasīt būtu INTERESANTI! – Tobiass PAZIŅOJA.

– Jā, starp citu, es esmu nolēmis UZRAKSTĪT GRĀMATU! Tu zini, kā tā sauksies? TOBIASA BLĒŅU STĀSTI, lūk, kā!

Un TICI vai NETICI, Tobiass savu grāmatu UZRAKSTĪJA! To, kuru tu pašlaik LASI!

agVK lilu
%uztrhjkM,
vFkls ? (&
(T)OBlass

TOBIASS UN KOVĀRNIS

Kādreiz, kad Tobiass vēl bija pavisam maziņš, viņš devās pastaigāties. Dārzā, kur vēl vakar viņš bija iestādījis cukurzirņus, staigāja kāds melns, ļoti cienīga izskata putns.

– KOVĀRNIS! – domāja Tobiass, kovārņus Tobiass pazina pēc zīmējumiem BILŽU GRĀMATĀS, bet DZĪVU KOVĀRNI viņš redzēja pirmoreiz.

– Cik viņš, tas KOVĀRNIS, ir SKAISTS, un MELNS, un izskatās tik GUDRS! – nodomāja Tobiass. No sajūsmas Tobiass iepleta muti, tik ļoti viņš bija sajūsmināts!

KOVĀRNIS pacēlās spārnos, apmeta gaisā loku, un kaut ko iemeta Tobiasa paplestajā mutē, laikam viņš, tas KOVĀRNIS, domāja, ka Tobiass prasa ēst...

– SLIEKA! – to Tobiass saprata uzreiz, arī SLIEKAS bija uzzīmētas BILŽU GRĀMATĀS, bet tās nekad nekustējās!

Pagriezies sāņus, tā, lai KOVĀRNIS neredzētu, Tobiass SLIEKU izspļāva, jo plīša rotaļlācīši NEKAD neēd SLIEKAS!

– PALDIES! – Tobiasam SLIEKA pamāja ar galvu un ātri ierakās zemē.

Apmetis loku, atkal virs Tobiasa galvas parādījās KOVĀRNIS. Varbūt viņš domāja, ka Tobiasam ar vienu slieku nepietiek?

– PALDIES! – Tobiass paklanījās KOVĀRŅIM un, pielicis ķepu pie vēdera, rādīja, ka viņš ir ĻOTI, ĻOTI PAĒDIS!

KOVĀRNIS pamāja Tobiasam un aizlidoja.

– Kopš tā laika es NEKAD nestaigāju ar atplestu muti! Us sliekas vienmēr ar mani sveicinās! – nobeidza savu stāstu Tobiass.

TOBIASS UN LIELĪBA

Kad Tobiass ir mājās, Lielība klusi sēž kaktiņā, bet, kad viņš gatavojas iet ciemos, viņa tūliņ nepacietīgi auj kājas un taisās līdz.

Tobiasam tas nemaz nepatīk, labprāt viņš Lielību atstātu mājās, bet viņa tik žēli lūdzas un sola uzvesties GODĪGI, ka Tobiasam paliek MĪKSTA SIRDS, viņš nopūšas un ņem Lielību sev līdz.

Visu ceļu Lielība cenšas būt KLUSA un NEMANĀMA, tikai nepacietībā klusi kaut ko murmina, bet ko, Tobiass tā arī nedzird.

Tikko viņi ciemos ir sasveicinājušies un apsēdušies, Lielība sāk dīdīties un, lai kā viņš cenšas to novaldīt, viņa izšmauc no kabatas un nu tik sāk: – MŪSU TOBIASS IR TIK LIELS! TRĪS METRUS GARŠ! NĒ, VISMĀZ TRĪSDESMIT!

– MŪSU TOBIASS IR TIK STIPRS! VIŅŠ TIEK GALĀ PAT AR KAĶI! NO VIŅA BAIDĀS SUŅI! TĪGERI! LAUVAS!

– MŪSU TOBIASS IR ĻOTI DROSMĪGS! VIŅŠ NE NO KĀ NEBAIDĀS! PAT NE NO ZIRNEKĻIEM! UN NO TUMSAS ARĪ NE! NO SIMTS, NĒ, TŪKSTOŠ, NĒ, MILJONS PEĻĒM ARĪ NE!

Lieloties Lielība piepūtās kā gaisa balons arvien LIELĀKA un LIELĀKA, lielījās un meloja tik veikli, ka pat ausis viņai nekustējās!

Tobiass jutās ĻOTI NEĒRTI, no VIENAS PUSES, ir ĻOTI PATĪKAMI dzirdēt, ka tevi slavē, bet, no OTRAS PUSES, domāja Tobiass, vai kāds visam TAM tic, ko Lielība stāsta?

Bet Lielība turpināja: – Un Tobiass māc VISU! Viņš pazīst BURTUS, māc LASĪT, viņš zina pat to, cik ir SEPTIŅ REIZ ASTOŅI!

Te nosarka pats Tobiass, tas nu bija par DAUDZ!

– Un cik TAD TAS IR? – pēkšņi ieprasījās kāda sīka balstiņa.

– Tas ir... tas ir... – LIELĪBA sāka stostīties.

Tobiass slepus ieknieba Lielībai, – nu saki taču!

Vai nu Tobiass bija viņai iekniebis PĀRĀK STIPRI, vai LIELĪBAI pašai palika kauns, bet viņa PĒDĒJIEM SPĒKIEM iebrēcās: – TAS IR ĻOTI, ĻOTI DAUDZ! – saruka pavisam maziņa un nokaunējusies ielīda Tobiasa kabatā. Tobiass atvainojās, skaidroja, ka ar Lielību TĀ gadās, TĀDA nu viņa ir, un gāja mājās.

TOBIASS KĀPJ KALNOS

Kādu dienu es pārnāku mājās un skatos, – sēž
Tobiass uz grīdas un viņam – PUNS UZ GALVAS!

– Jā, es kāpu kalnos un nokritu! – stāsta Tobiass.

– Kādos kalnos? Mums mājās kalnu nav, un tuvumā arī
nē! – es nesapratu.

– Kā nav?! Un TAS? – Tobiass ar ķepu pamāja uz
skapja pusi.

– Vai TAS nav kalns? Redzi, – viņš pataustīja punu, – TAS
būtu vēl lielāks, ja es, būdams pieredzējis kalnos kāpējs, AL –
PI – NISTS! – ACUMIRKLĪ nebūtu pielicis klāt LEDUS
GABALU!

– Bet... tagad taču ir vasara! Kur tu dabūji
LEDU? – es brīnījos.

– Kā, kur?! Tu nekad neesi dzirdējis, ka augstu
kalnos ledus ir VIENMĒR! – Tobiass uzvaroši
paskatījās.

– Be tu taču nokriti no skapja!

– No skapja? – Tobiass samulsa, bet tad atguvās

– Bet tas bija ļoti AUGSTS skapis, kā kalns! Tas
bija LEDUSSKAPIS!

TOBIASS UN KOMATU LIETUS

Pārnāku mājās, redzu – sēž Tobiass pie rakstāmmašīnas, apķēris ķepām galvu un gandrīz vai raud.

– NĒ! TĀ NAV TAISNĪBA! ES NEKAD NERAUDU, VAI GANDRĪZ NEKAD! – iesaucās Tobiass.

– Tad kāpēc tu izskaties, nu, TĀDS?

– Es DOMĀJU! Man ir PROBLĒMAS! – Tobiass atrūca, turpinādams skatīties uz papīra lapu rakstāmmašīnā. – UN, STARP MUMS RUNĀJOT, NOPIETNAS!

–?! – es izbrīnījos. – Varbūt es tev varu palīdzēt?

– Vari! Tu redzi?! – un Tobiass izvilkā no rakstāmmašīnas papīra lapu un pasniedza to man. Visa lapa bija vienos komatos!

– Nu, tu REDZI? – Tobiass žēli paskatījās uz manu pusi. – VIŅI neiet PROM! Vienkārši sēž un SMEJAS par mani! Kā tādas SLIEKAS!

– Bet... – es neko nesapratu, – no kurienes VIŅI tur uzradās?!

– Ielidoja pa logu! Tikko tu aizgāji, es piesēdos pie rakstāmmašīnas, lai uzrakstītu STĀSTU, ĻOTI LABU UN INTERESANTU stāstu, starp citu! Vispirms es uzvārīju tēju, JASMĪNU TĒJU! – tad atvēru logu, IEKŠĀ BIJA ĻOTI KARSTS! – un...

– Un?! – es gaidīju Tobiasa stāsta turpinājumu, gaidīju un sagaidīju!

– Un VIŅI, nu tie KOMATI! – kā odu bars, bet ĻOTI LIELS! – salaidās istabā, lidinājās šurp un turp! – tad ieraudzīja BALTO PAPĪRA LAPU un visi KĀ VIENS tur apmetās uz dzīvi! – Te Tobiass, brīdi padomājis, piebilda: – Varbūt VIŅI domā, ka tas ir LIDLAKS?

– Jā... – es līdzietīgi novilku, – nu, un ko tu?

– ES?! Pēdējā brīdī man prātā ienāca kāda doma – ĻOTI PRĀTĪGA DOMA! – es ņēmu un pieliku PUNKTU!

Neko es nesapratu... – KĀDU PUNKTU?

– Nu, uzdrukāju uz lapas punktu! Tagad VIŅI vismaz guļ rāmi un nekustas! Un tagad es domāju, kā tikt no VIŅIEM vaļā! Varbūt tev ir kādas IDEJAS? LABAS, protams!

Brīdi mēs abi domājām. – Ja nu mēs... – es ieteicos.

– Jā?

– Varbūt palūgt VIŅUS, lai tie lido prom! Pieklājīgi, PROTAMS!

– Nelīdz! Es jau mēģināju... Es lūdzos gandrīz ASARĀM ACĪS... Izliekas, ka nedzird!

– Varbūt VIŅUS pabaidīt? – nekas prātīgāks man prātā neienāca.

– Arī tas nelīdz... Es jau mēģināju! Es vaibstīju ĢĪMI...

– Jāsaka – SEJU!

– Nē, tieši ĢĪMI, tas ir daudz briesmīgāk! Es klabināju zobus, ĻOTI SKAĻI! Beidzot es rūcu kā LAUVA, ŠAUSMĪGI BRIESMĪGI! Nekādu rezultātu!

– Hmm... Varbūt VIŅUS mēģināt PIELABINĀT? – es skaļi domāju.

– Garām! Es piedāvāju VIŅIEM visādas garšīgas lietas – MANNĀ BIEZPUTRU ar ĶIRŠU IEVĀRĪJUMU! CUKURA VATI! KARAMELES! SALDĒJUMU AR ŠOKOLĀDI! VIŅI pat no MEDUS atteicās!

Jā, ja pat no MEDUS kāds atsakās... Tā mēs ar Tobiasu sēdējām un domājām. VIŅI gulēja uz papīra lapas un izlikās par BEIGTIEM.

TE PĒKŠŅI... Gan es, gan Tobiasss vienkārši DIEVINA šo frāzi, pēc tās stāstos vienmēr notiek KAUT KAS, NU, TĀDS!

Tātad, TE PĒKŠŅI, kā dzelts, Tobiasss pielēca kājās un metās pie SAVA plauktiņa, nocēla SAVU lādīti, kur glabājās VIŅA DĀRGUMI, un DRUDŽAINI sāka tajā rakņāties.

– Tā, Ķīnas naudiņa ar CAURUMU vidū! Papīra SAULESSARGS no saldējuma! Pastmarkas, ĻOTI VĒRTĪGAS! Krīta gabaliņš, SARKANS! Škiltavas, tukšas, bet ĻOTI SKAISTAS! Akmeņi no KURZEMES JŪRMALAS! Trīs GAB.! Gliemežvāks, ĻOTI MUZIKĀLS, mana drauga ELIOTA dāvana! Metāla poga ar nolūzušu kājiņu, – NEAIZMIRST AIZNEŠT UZ DARBNĪCU SALABOT! Bildīte ar BEBRIEM! Vēl viena POGA! Ļoti maza PIEZĪMJU GRĀMATIŅA, mana drauga MŪZILA dāvana vārda dienā! Skrūvītes, nagliņas, ĻOTI DAUDZ! Un – ROKĀ IR!!! – Tobiasa ķepās bija metāla svilpīte ar uzrakstu MADE IN TAIWAN un ĻOTI SPALGU, es teiktu, pat NECIEŠAMU! SKAŅU!

Tobiasss apsēdās uz grīdas, sakrustoja kājas LOTOSA pozā, – TĀ VAJAG! – viņš man paskaidroja, – svilpīte ir no AUSTRUMIEM! Un tur, AUSTRUMOS, visi TĀ sēž! Un sāka svilpot, jāsaka, ĻOTI NECIEŠAMI!

Nekas nenotika, varbūt arī VIŅI, tie KOMATI, arī bija atlidojuši no AUSTRUMIEM un pie tādām skaņām jau PIERADUŠI?

Te aiz loga, – ARĪ ĻOTI JAUKA FRĀZE STĀSTAM! – pabāzās kāda putna knābītis. Aiz knābja parādījās dzeltena apaļa acs, tad viens spārns, otrs, un beidzot aste! Putniņš ielidoja istabā un skatījās uz mums. Laikam mēs izskatījāmies ĻOTI NELAIMĪGI, jo putniņš, bēdīgi nošūpojis asti, izlidoja ārā pa logu.

– Bet es TĀ cerēju, ka VIŅŠ mums PALĪDZĒS! – bēdīgi nopīkstēja Tobiasss.

Pēc īsa brīža – ARĪ JAUKS TEIKUMS! – aiz loga satumsa! Spārniem švīkstot, pa atvērto logu istabā gāzās kā NEGAISS putnu bari – tur bija ZVIRBUĻI, ČURKSTĪTES, BEZDELĪGAS, BALOŽI, ĒRĢI, tai skaitā

arī ĻOTI RETIE KLINŠU ĒRĢĻI, ALBATROSI, KONDORI, LIJAS, DRONTI, – hmm, bet es domāju, ka viņi ir jau izmiruši! – STRAUSI, EMU, – bet kā viņi, kas PARASTI NELIDO, bija uzsvempušies līdz ceturtajam stāvam?! – beigās ielidoja pat kāda, tiesa, NELIELA sporta LIDMAŠĪNA, spilgti sarkans DIRIŽABLS, vēl aiz loga novīdēja milzīga lidojoša PŪKA aste, bet istabā vairs vietas nebija, tā jau tā bija PĀRPILDĪTA! – tad PŪKIS novicināja asti, pagriezās un VĪLIES, – TĀ VISMĀZ IZSKATĪJĀS! – aizlidoja. Visi kā viens lidoņi metās virsū KOMATIEM, knāba tiem, vēcināja spārnus, čiepstēja, kladzināja, brēca, klaigāja, vārdu sakot, IZDVESA VISAS IESPĒJAMĀS un arī NEIESPĒJAMĀS SKAŅAS...

To nu KOMATI neizturēja! Viņi, VISI KĀ VIENS! – metās ĀRĀ PA LOGU! Daži no mūsu drosmīgajiem GLĀBĒJIEM metās tos vajāt, bet LIELĀKĀ daļa tomēr palika.

Mēs no virtuves atnesām MAIZES DRUSCIŅAS, PUTRAIMUS, AUZU PĀRSLAS, Tobiass no SAVIEM KRĀJUMIEM IZVILKA saulespuķu sēkliņas – mājās ēst tās bija STINGRI AIZLIEGTS! – visu to mēs izbarojām saviem IZPESTĪTĀJIEM – šo vārdu ierakstīja Tobiass, viņš ir pārliecināts, ka tas TE IR VIETĀ! – vienā acumirkļī viss bija notiesāts PA TĪRO! un – likās, ka neviens prom netaisās, ka viņiem TE PATĪK, un tie pie mums taisās palikt!

Mēs saskatījāmies. Jā...

Te aiz durvīm KĀDS skaļi ieņaudējās. Tobiass kā BULTA – tas nozīmē – ĻOTI ĀTRI! – metās pie durvīm un tās pavēra nelielā šķirbiņā.

Ja Tobiass bija skrējis kā BULTA, tad TAS, kas ieskrēja koridorā un pēc tam istabā, skrēja kā IEEĻĻOTS ZIBENS! – tas ir, VĒL ĀTRĀK!

– TĪGERIS! – mēs nodomājām, bet nē! KAUT KAS VĒL BRIESMĪGĀKS! Mūsu glābēji, VISI KĀ VIENS, cēlās spārnos un izlidoja ārā pa logu, mēs pat ATVADĪTIES nepaspējām...

TAS, kas mūs bija paglābis no mūsu LIDOJOŠAJIEM GLĀBĒJIEM, tuvāk ieskatoties, izrādījās neliels kaķēns, MELNS AR BALTU krūtiņu, TIEŠI TĀDS, par ko Tobiass VIENMĒR bija SAPŅOJIS!

Tagad kaķēns dzīvo pie mums, dzer pienu un PROM NETAISĀS. Tobiass nosauca to par KAĶI, vēl piemetinot – AR LIELO BURTU! – bet logam priekšā mēs aizvilkām marles sietu, lai iekšā netiek KOMATI, ODI, MUŠAS un CITI NEVĒLAMI LIDOŅI.

Bet no kurienes uzradās tie NOSLĒPUMS. Tobiass vēl
JA KĀDS ZIN, NO
UZRADĀS TĀS
ATRAKSTIET MAN,
TOBIASS.

KOMATI, tā arī palika
pierakstīja – TIEŠI JUMS.
KURIENES PIE MUMS
– KOMATU BARS, LŪDZU,
TOBIASAM! AR CIENŪ –

TOBIASS UN VIŅA SARGEŅĢELIS

Ar savu vārdu Tobiass VISPĀR bija apmierināts, tikai...

Tas burts O ļoti bieži ņēma un aizripoja, jo bija ļoti apaļš un Tobiasam viņš ilgi bija jāmeklē, dažreiz tas paripoja zem dīvēna vai paslēpās kādā citā ĻOTI GRŪTI PIEEJAMĀ vietā.

Kādu vakaru, kad Tobiass jau ĻOTI ILGI bija nomeklējis atkal pazudušo O burtu, – kur gan tas – ATKAL! – bija nobēdzinājies? – istabā ielidoja Tobiasa sargeņģelis, kuru arī sauca par Tobiasu.

– PROBLĒMAS? – viņš apvaicājās. – Tev ir PROBLĒMAS?

Tobiass izstāstīja sargeņģelim savas rūpes un nedienas.

– Tu ņem un viņu piešuj! – sacīja sargeņģelis, – skaties, es tā izdarīju! – un nodemonstrēja rūpīgi piešūto O burtu. – Tikai neaizmirsti šujot aizmest mezglu!

TOBIASS UN MELI

Reiz Tobiass satika MELUS.

– Redzi, kādas mums ir GARAS kājas? – jautāja MELI.

Tobiass nevarēja vien nobrīnīties, viņš taču bija dzirdējis, ka MELIEM ir ĪSAS KĀJAS! Bet... te Tobiass iedomājās, kā viņš pats JUSTOS, ja viņam VISI un VIENMĒR un VISUR atgādinātu, ka VIŅAM IR ĪSAS KĀJAS... ŠAUSMĪGI slikti viņš justos!

– GARAS UN SKAISTAS! – sacīja Tobiass.

– Jā, – piebilda Tobiass, – un tad es kaut ko IZDOMĀJU!

Varēja redzēt, ka ar TO, ko viņš bija izdomājis, Tobiass ĻOTI LEPOJAS!

– Ko tad? – man bija jāpārjautā, gribēju es to vai ne, TĀ VAJADZĒJA!

– Es viņiem, nu tiem MELIEM, sanagloju ĶEKATAS!

– Ko? – es nesapratu.

– ĶEKATAS! Nu, KOKA KĀJAS! ĻOTI GARAS UN SKAISTAS! – Tobiass sacīja un tad pastiepa uz manu pusi ķepu. – Tu REDZI? Tā ir TULZNA! Es iesitu sev ar ĀMURU pa ĶEPU! ĻOTI SĀPĪGI! PAPŪT, LŪDZU!

Kas man atlika? JĀTIC VIEN BIJA!
Es pūtu, un no VISA SPĒKA!

TOBIASS UN LĀČU KOMPĀNIJA

Vispirms es izdzirdēju ĻOTI SKAĻU kāju diponu, kāds skraidīja pa istabu.

– Tobiass! – es nodomāju un turpināju gulēt. Ja jau viņu moka bezmiegs... Tad noskanēja ĻOTI NEPACIETĪGA skaņa, kāds SKAĻI maisīja ar karotīti kafiju krūzītē, tad AR LIELU TROKSNI no galda zemē nokrita, kā man likās, SPECIĀLI nomests nazis vai dakšiņa, varbūt pat abi divi. – Cik šorīt Tobiass ir neveikls! – es nodomāju un turpināju gulēt. Tad atskanēja nelabs Kaķa, mūsu Kaķa ar LIELO burtu, brēciens! Es pavēru vienu aci – Tobiass, ieķēries Kaķim astē, turējās, bet Kaķis, kam tas NOTEIKTI nepatika, rāvās projām.

Kas ar Tobiasu ir noticis? – es nesapratu, bet TURPINĀJU gulēt, līdz sajutu, ka kāds velk ELSDAMS PŪSDAMS, MAN NOST SEGU. Es atvēru acis – protams, TOBIASS!

– TOBIAS! – es iesaucos, – Kāpēc tu rausti Kaķi aiz astes? Kāpēc tu velc man nost segu?

– ES? Es viņu tikai turēju, rāvās viņš PATS! – Bet tu – NEGULI! MOSTIES! CELIES! Es ilgāk vairs nevaru IZTURĒT!

– Kas noticis? – samiegojies es neko, GALĪGI NEKO nesapratu!

– Celies un EJAM! Pastkastītē ir PAZIŅOJUMS! Mums jāiet uz pastu, mums pienācis SŪTĪJUMS!

Man atlika celties, ģērbties un, PAT KAFIJU NEPADZĒRUŠAM! – kopā ar Tobiasu doties uz pastu.

SŪTĪJUMS pastā mūs jau gaidīja, un gaidīja ĻOTI NEPACIETĪGI, jo, tikko SŪTĪJUMS nokļuva Tobiasa ķepās, viņš paziņoja, ka KĀDS iekšā skrāpējoties!

Ārā, apmetušies uz soliņa, mēs SŪTĪJUMU, uz kura iesaiņojuma bija uzraksts – TOBIASAM un MŪSU ADRESE! – NEPACIETĪGI – Tobiass palīdzēja ar nagiem – izsaiņojām un...

– LĀCĪTIS! – ieurojās, bet tā, ka ATSKATĪJĀS visi garāmgājēji, Tobiass, – LĀCĪTIS!

No papīra iesaiņojuma PATIEŠĀM izlīda mazs plīša spēļu lācītis.

– JANGS! MANS VĀRDS IR JANGS! – viņš pieklājīgi palocījās un sniedza ķepu vispirms Tobiasam, tad man.

Kafejnīcā, ēdot BIEZPIENMAIZĪTI un SALDĒJUMU, Jangs mums visu, VISU! – izstāstīja. Viņš bija dzīvojis laukos, ĻOTI TĀLU no Rīgas, tad cilvēki, pie kuriem viņš mitinājās, kaut kur pārcēlās, bet viņu AIZMIRSA. – Sākumā es jutos ĻOTI VIENTUĻŠ, es biju ĻOTI NELAIMĪGS un man bija ĻOTI GARLAICĪGI... stāstīja Jangs, – bet tad jūnija mēneša ZĪLĪTĒ, tas ir tāds ĻOTI LABS BĒRNU ŽURNĀLS! – izlasīju Tobiasa ĻOTI LABOS stāstus un izlēmu! Es došos uz Rīgu pie viņa! Visu vasaru es mežā lasīju OGAS un SĒNES, šosejas malā tās pārdevu un krāju naudu. Tad es devos uz PASTU, samaksāju par SŪTĪJUMU, mani iesaiņoja, uzrakstīja Tobiasa ADRESI un nosūtīja! Un tagad es esmu ŠEIT! Varbūt pie jums man atradīsies kāda vietīņa? ES ESMU NE PĀRĀK LIELS...

Protams, mūsu mājās viņam vieta atradās, un tā JANGS tagad dzīvo pie mums.

Drīz vien pie mums ieradās vēl viens lācītis, to zobos ĻOTI SAUDZĪGI atnesa mūsu Kaķis, kaķis ar LIELO burtu. Viņš to bija IZGLĀBIS no kāda suņa, ĻOTI SLIKTI audzināta suņa zobiem, kā stāstīja Kaķis. – Viņš, tas suns! – noteikti viņu, to lācīti, ir kaut kur nozadzis! Viņš to mētāja pa gaisu un APSLIENĀJA! Nedomājiet, ka man VIEGLI bija viņu, to lācīti, izglābt! Bet es UZVARĒJU un te nu viņš ir! – stāstīja mūsu Kaķis.

Izglābto un atrasto lācīti mēs nosaucām par TOMU DŽONSU, jo Tobiasss pašlaik lasīja ĻOTI BIEZU grāmatu, kas tā saucās – TOMS DŽONSS, ATRADENIS.

– Bet par ATRADENI mēs viņu nesauksim, viņam tas var būt NEPATĪKAMI! – izlēma Tobiasss.

ČARLIJU LĪ, mūsmāju nākošo iedzīvotāju, Tobiasss ieraudzīja kādā veikala logā, tur viņš sēdēja, uztupināts uz zīmuļa un izskatījās ĻOTI BĒDĪGS.

– NĒ! TO ES NECIETĪŠU! – iesaucās Tobiasss, izrāvās man no rokas un metās veikalā iekšā, nopirka lācīti, bet zīmuli – TAS NAV LABS ZĪMULIS! – vēl izteikdams

VISU, ko viņš par tiem PĀRDEVĒJIEM domā! – un tas nebija NEKAS

LABS! – turpat veikalā nometa uz letes.

– Tādu mums NEVAJAG!

Izglābto lācīti sauc Čarlijs Lī, viņš ir no Ķīnas un māc ĻOTI LABI ZĪMĒT, kā arī gatavot visādus ĶĪNIEŠU ēdienus, – ĻOTI GARŠĪGUS, VISMĀZ dažus, – Tobiasss piebilda.

ELIOTS ir ĻOTI VECS un ĻOTI GUDRS lācis, ko mēs ar Tobiasu

atradām kādā LIETOTU MANTU veikalā. Kad Tobiass pajautāja, cik viņš maksā, pārdevēja sāka SKAĻI un ĻOTI NEGLĪTI smieties.

– Divdesmit santīmus, protams, ja tev ir NAUDA! Maksā un ņem viņu, šo VECO, NEVIENAM NEVAJADZĪGO LĀCI! – viņa ŅIRGĀJĀS.

Labi, es tevi IZMĀCĪŠU! Pie sevis nodomāja Tobiass. Viņš samaksāja tos pieprasītos DIVDESMIT santīmus, tad izvilka no manas kabatas piezīmju grāmatiņu, brīdi to nepacietīgi šķirstīja, tad uzšķīris lapiņu, kur bija pierakstīti Tobiasa draugu, – lāču Mūzila, Jašas un Mika telefoni, BET PĀRDEVĒJA TO NEREDZĒJA! – un skaļi paziņoja: – JĀ! Tas ir VIŅŠ! KOLEKCIJAS LĀCIS! RAŽOTS 1902.gadā! Vārdā ELIOTS! KRISTI un SOTSBI IZSOLĒS viņš maksā vismaz ČETRDESMIT TŪKSTOŠUS ANĢĻU STERLIŅU MĀRCIŅAS! – tas ir, – te Tobiass brīdi galvā rēķināja, – pēc šodienas kursa – TRĪSDESMIT SEŠI TŪKSTOŠI SEŠI SIMTI

ASTONDESMIT LATU, lai gan man liekas, ka LATA KURSS CEĻAS! – Te man jāsaka, ka RĒĶINĀT, un pie tam GALVĀ, Tobiass māc ĻOTI ĀTRI!

Jau uz ielas Tobiass bažīgi ieskatījās man acīs. – Tu taču NEDOMĀ, ka mēs viņu TAISĀMIES PĀRDOT?

Protams, tāda doma man pat prātā nebija IENĀKUSI!

– Tu redzēji, kāda sejas izteiksme bija tai pārdevējai? Viņa izskatījās kā ETIĶI vai RĪCINELĻU, vai ZIVJU EĻĻU SADZĒRUSIES! Vai arī tā, it kā viņai dotu ēst tikai PIENA PLĒVES! Bet tā arī viņai

VAJAG! – to Tobiass paziņoja ĻOTI KATEGORISKĀ, tas nozīmē – TONĪ, kas necieš NEKĀDUS IEBILDUMUS.

Lai gan Eliots ir ĻOTI LIELS, vieta arī viņam mūsu mājās atradās. Viņš ir ĻOTI GUDRS un DAUDZ PIEREDZĒJIS LĀCIS, dzīvojis Amerikā, pat filmējies HOLIVUDĀ, savulaik pazinis VINNIJU PŪKU, draudzējies ar Mistera Bīna lācīti un reiz, kopā ar anġļu rakstnieku Greiemu Grīnu, pat viesojies pie ANĢLIJAS KARALIENES, par visu māc ĻOTI INTERESANTI stāstīt, un mēs jūtamies ĻOTI PAGODINĀTI, ka tagad viņš dzīvo pie mums!

Tā mūsu mājās ir ieviesušies Jangs, Toms Džonss, Čarlijs Lī un Eliots. Tobiass apgalvo, pat ja UZRADĪSIES vēl citi plīša spēļu lācīši, arī man vietas PIETIKŠOT! Lai nu tā būtu...

TOBIASS UN GAISA BALONS

Reiz, pārnācis mājās, es ieraudzīju, ka Tobiass karājas pie griestiem, ieķēries astē lielam **ĻOTI SKAISTAM GAISA BALONAM**, un turas **VISIEM SPĒKIEM**.

– **TOBIAS!!** Ko tu tur dari? – es izsaucos.

– Karājos! Vienkārši karājos! – ļoti bēdīgā balsī atsaucās Tobiass.

Nācās vien atnest no pieliekamā kambara saliekamās kāpnītes, kāpt augšā pie griestiem un palīdzēt Tobiasam un **ĻOTI SKAISTAJAM GAISA BALONAM**, ko Tobiass tā arī neizlaida ārā no ķepām, tikt lejā.

– Nu, stāsti! – es nevarēju nociesties, kā gan viņi abi – **ĻOTI SKAISTAIS GAISA BALONS** un Tobiass bija tur tikuši **AUGŠĀ** un kā Tobiass **VISPĀR** bija ticis pie **ĻOTI SKAISTĀ GAISA BALONA?** Te man jāpiezīmē, ka arī es **VISU MŪŽU** esmu sapņojis par **TĀDU** balonu, bet **MANNEKADTĀDSBALONSNAVBIJIS!** – to es izrunāju **TIK ĀTRI** tādēļ, lai asaras nepaspētu atnākt...

– **ESVIŅUIZGLĀBU!** – arī Tobiass runāja **ĻOTI ĀTRI**, man liekas tādēļ, ka viņš **ĻOTI LEPOJĀS!**

– Izglābi? – es pārjautāju.

– Jā! Un veselas divas reizes! **DIVAS!** – un lai es saprastu, Tobiass pacēla gaisā **ABAS ĶEPAS**.

– Divas?

– **DIVASDIVAS!** – Tobiass vai plīsa no lepņības. Te man jāpiezīmē, ka viņam dažreiz **TĀ UZNĀK**.

– Stāsti! Es vai DEGU aiz nepacietības!

– UZLIET TEV ŪDENI? – tas bija JOKS, es sapratu un gaidīju.

– Nu, tad klausies! Es gāju, teiksim, pastaigāties! Neuztraucies, pārejot ielu, es vispirms paskatījos PA KREISI, tad PA LABI! Un tad es ielas stūrī ieraudzīju to MAK un TĀTĀLĀK, tu SAPROTI?

Es pamāju.

– Iekšā es NEMAZ NETAISĪJOS iet! Es zinu, tur ir viena ĶĪMIJA, tas viss ir ĻOTI NEVESELĪGI, es ZINU! Un es tur nemaz NELAIZĪJOS APKĀRT! Vienkārši mani INTERESĒJA! – te Tobiass uz brīdi apklusā, ticu es vai NETICU?

Es pamāju, ticu jau ticu!

– Nu, un... tur priekšā un iekšā jau bija viss tas bars – BĀRBIJAS un MIKIMOŠĶI, un POKEMUKI, un TELEPUNČI! Un visi VIŅI ēda – RIJA, STUMA IEKŠĀ, SĪTA PA BUNKURU, ŅAMMĀJA, PIEBĀZA VĒDERUS! Visu to NEVESELĪGO barību – EĻĻĀ CEPTUS kartupeļus! HAMBURGERUS! ČĪZBURGERUS! KOKA KOLU! – un DRAUSMĪGOS daudzumos! Viņi ēda, ACIS PĀRGRIEZUŠI! ATRAUGĀDAMIES! ČĀPSTINĀDAMIES! Un vēl viņi bērniem dod visādas DĀVANIŅAS! Gaisa balonus! Sākumā es nesapratu, KĀPĒC?!

– Nu, kāpēc? – es arī to nesapratu...

– Tā ir REKLĀMAS KAMPAŅA! LAI PIEVILINĀTU BĒRNUS! Es ZINU!

– No kurienes tu TO zini? – es atkal nesapratu.

– To man pastāstīja ELIOTS!

Eliots ir ĻOTI VECS un ĻOTI GUDRS rotaļu lācis, kas arī dzīvo pie mums. Parasti viņš guļ, jo ir ĻOTI VECS, bet, kad nav aizmidzis, ir ĻOTI GUDRS!

– Un par to KAMPAŅU maksā OPTIEĶERI, UPENDICĪTI un šitie, nu tie – ZOBĀKSTI!

Pēdējo vārdu Tobiass ir noklausījies pa radio ESVĒHĀ un lieto vietā un nevietā!

– Skan ļoti pārlicinoši un, ja tā teica Eliots...

– ELIOTS, ELIOTS! Un tad viņi vienam puikam iedeva šo LIELO ĻOTI SKAISTO GAISA BALONU, bet tas puika bija ļoti SLIKTS, viņš dzinās tam BALONAM pakaļ ar ĻOTI ASU ADATU un gribēja IEDURT! Tu zini, cik tas ir SĀPĪGI, kad tev KĀDS iedur ar ĻOTI ASU ADATU?? Tas ir ĻOTI SĀPĪGI! Nu, un tas BALONS metās bēgt, bet tas ļaunais puika skrēja viņam pakaļ, un visi viņi, nu tie MIKIMOŠĶI, TELEPUNČI, POKEMUKI un BĀRBIJAS to SLIKTO puiku vēl KŪDĪJA! Un SVILPA! Un ŪJINĀJA! Un SMĒJĀS! Viņi nav LABI! Viņi iebrūk mājās, izden ārā plīša rotaļu lācīšus, koka zirdziņus, alvas zaldātiņus! Viņi ir SLIKTI! SLIKTI AUDZINĀTI! Un tad es vairs neizturēju! Es viņiem UZRŪCU!

Es to varu apliecināt, lai nu ko, bet RŪKT Tobiass māc! Un ļoti DRAUDĪGI! ĻOOOTI!

– Un viņi visi nobijās, bet BALONS izlidoja ārā pa durvīm un uz ielas PATS ielaidās man ķepās! Tagad viņš dzīvos pie mums! Tev taču nav un nebūs NEKĀDU iebildumu?? – te Tobiass bažīgi ielūkojās man acīs.

– Labi, lai dzīvo, LIELS gan viņš ir...

– Un neaizmirsti! Viņš ir DIVREIZ IZGLĀBTS!

– Divreiz?

– DIVREIZ! DIVREIZ! Kāpēc tad mēs abi ar LIELO, ĻOTI SKAISTO GAISA BALONU karājāmieš gaisā?

– Nu, tāpat...

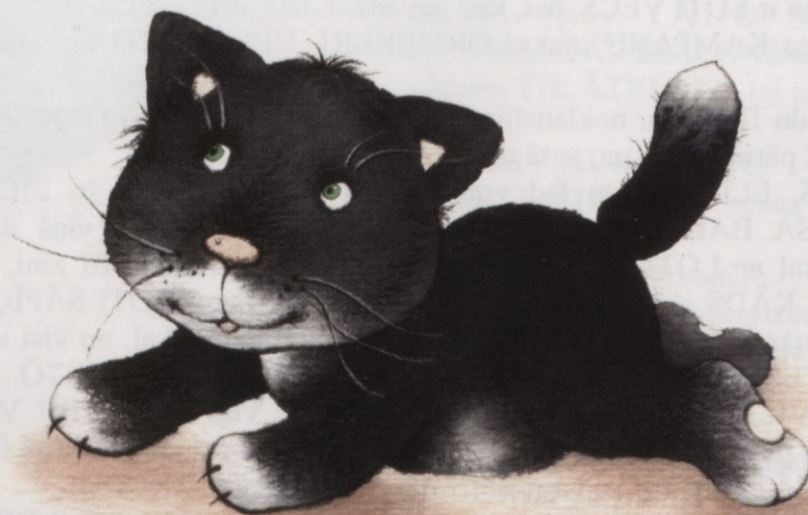
– Nē! Ne TĀPAT! Tas mūsu KAĶIS, KAĶIS AR LIELO BURTU, mūs sagaidīja ĻOTI NEDRAUDZĪGI! Viņš uzmeta KŪKUMU, viņš ŠŅĀCA, viņš ASINĀJA NAGUS, viņš grasījās LIELO ĻOTI SKAISTO GAISA BALONU noķert kā tādu PELI!

– Tu varēji viņam uzrūkt!

– UZRŪKT? VIŅAM? Viņš arī māc RŪKT un DIEZGAN BRIESMĪGI... Nē, parunā ar viņu TU!

Kas man atlika? Parunāties ar KAĶI, KAĶI AR LIELO BURTU, un parunāties ĻOTI NOPIETNI...

Tagad LIELAIS, ĻOTI SKAISTAIS, te Tobiass OBLIGĀTI pieprasīja, lai es pieminu vēl – GAIŠI ZAĻAIS! – BALONS, dzīvo pie mums, un, kā apgalvo Tobiass, jūtas ĻOTI LABI.

KĀ TOBIASS PAZAUDĒJA LIELĀKO SAVA UZVĀRDA DAĻU

Kādreiz Tobiasam bija ļoti garš un sarežģīts uzvārds. Tas skanēja tā: ABCDEFGHIJKLMNOPRSTUVZ. Tiesa, uzvārds Tobiasam bieži vien sagādāja dažādas PROBLĒMAS – reti kāds to pat pēc desmitās reizes mācēja pareizi izrunāt, un pastā, nosūtot telegrammas, no viņa par uzvārdu pieprasīja apmaksāt kā par veseliem TRIM VĀRDIEM. Toties pats Tobiass ar savu uzvārdu ļoti lepojās – tāda uzvārda nebija NEVIENAM! Kādreiz, nonācis NAUDAS GRŪTĪBĀS, Tobiass aiznesa uzvārdu uz lombardu un tur ieķīlāja pusi no tā – ABCDEFGHIJK, lombards savukārt pārķīlāja uzvārda daļu bankā, banka bankrotēja, – TĀ GADĀS! – un Tobiasam palika tikai otra puse no uzvārda. Tagad tas skanēja tā – LMNOPRSTUVZ. Žēl jau bija, bet NĀCĀS VIEN IZTIKT.

Reiz Tobiass devās ceļojumā ar kuģi. Lai uzvārds nepazustu citu pasažieru bagāžas vidū, Tobiass uzvārdu ņēma un STINGRI un RŪPĪGI piesēja pie astes. Tas izskatījās ļoti skaisti un galvenais – DROŠI!

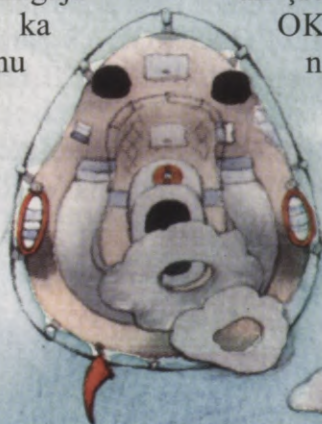
Tobiass staigāja pa kuģa klāju un jūsmoja. Visos CEĻVEŽOS un GRĀMATĀS PAR CEĻOJUMIEM ir rakstīts, ka visi CEĻOTĀJI par visu JŪSMO – par PLAŠO OKEĀNU, SAULLĒKTU, SAULRIETU, ALBATROSIEM un LIDOJOŠĀM ZIVĪM. Tā Tobiass staigāja apkārt un JŪSMOJA. Uzvārds vilkās viņam visur nopakaļus un arī JŪSMOJA – AK! OH! ĀĀĀ!!!

Te pēkšņi – TĀ PARASTI RAKSTA VISOS PIEDZĪVOJUMU STĀSTOS! – Tobiass pie horizonta – JŪRAS CEĻOJUMOS HORIZONTS VIENMĒR IR PA ROKAI – ieraudzīja kaut ko tumšu, kas strauji tuvojās.

TĀ IR VĒL NEATKLĀTA SALA! Nē, sala tā nav... TAS IR PIRĀTU KUĢIS! Nē, pirātu kuģis arī tas nav... Varbūt... un Tobiass, lai labāk saskatītu TO TUR, pārlicās reliņiem pāri, TE PĒKŠŅI (atceries, šis ir PIEDZĪVOJUMU STĀSTS!) uzvārds, kas bija tālu pārlicies pāri reliņiem, zaudēja līdzsvaru un pārvēlās pāri bortam, aizvilkdams sev līdz arī Tobiasu.

Tagad viņi peldēja milzīgajā vēl nezina, varu paskaidrot, ka DAUDZ ŪDENS). Kuģis vai nu IZLIKĀS, ka neko nav

Vispirms samirka un tad slapjš kļuva viņa tu vēl atceries,

un ļoti slapjajā okeānā (tiem, kas to OKEĀNS SASTĀV NO ĻOTI neko NEPAMANĪJA, vai arī pamanījis, un peldēja tālāk.

saplaka Tobiasa SAJŪSMA, plīša kažociņš (es ceru, ka ka TOBIASS IR

PLĪŠA ROTAĻU LĀCĪTIS), un tad Tobiass ieraudzīja, ka tas tumšais priekšmets ir HAIZIVS, kura tuvojās ĻOTI ĀTRI, pat PĀRĀK ĀTRI!

Tobiass peldēja kuģa virzienā, cik ātri vien prata, tad VĒL ĀTRĀK un PAVISAM ĀTRI! Bet... arī HAIZIVS mēcēja peldēt un peldēja ĻOTI LABI un ĀTRI, un strauji TUVOJĀS!

Un tad Tobiass sajuta, ka KĀDS, – un tā noteikti bija HAIZIVS! – saķer viņu aiz uzvārda un KOŽ! TĀ HAIZIVS KODA! Viņa koda un nokoda burtu pēc burta, vispirms Z, tad V, tad U, burtu pēc burta! Burti pretojās un spiedza, bet haizivs vai nu to nedzirdēja, vai izlikās, ka NEDZIRD! PĒDĒJĀ MIRKLĪ PĒDĒJIEM SPĒKIEM AR PĀRCILVĒCISKĀM PŪLĒM (tā vienmēr raksta stāstos) Tobiass sasniedza kuģi un uzrāpās uz klāja pa KĀDAS PALĪDZĪGAS ROKAS pamestu tauvu, bet... viņam pie astes piesiets, bija palicis viens vienīgs NĀVES BAILĒS trīcošs, slapjš un izmisis L burts.

Tagad Tobiass saucās TOBIASS L. Bieži vien, atceroties savu agrāko garo un sarežģīto uzvārdu, viņam nāk RAUDIENS, bet viņš VARONĪGI NORIJ ASARAS un mierina sevi, arī L ir jauks uzvārds un galvenais –VIEGLI IEGAUMĒJAMS!

TŌBIASS UN LIELĀS – APČĪ! – ŠĶAVAS

Reiz Tobiass gāja pa ceļu. Spīdēja saulīte, putniņi dziedāja, nekustējās ne koka lapiņa. Vēja vispār nebija. Laikam būs aizgājis pagulēties.

Te pēkšņi viņam ieniezējās deguns un viņš – APČĪ! – nošķaudījās. – Kur gan es būtu varējis tagad, vasarā, saaukstēties? Saldējumu es – diemžēl – ilgi neesmu ēdis, nesaprotu...

Šķavas nerimās. – APČĪ! APČĪ! – Tobiass šķaudīja gandrīz pēc katra soļa, šķaudīja vienā gabalā. Tā Tobiass gāja un šķaudīja, līdz tālumā, kalna galā ieraudzīja vējdzirnavas. Vējdzirnavu spārni lēni griezās, un, jo tuvāk dzirnavām pienāca Tobiass, jo spārni griezās ātrāk!

– Kā viņi – APČĪ! – tie spārni – APČĪ! Var griezties – APČĪ! APČĪ! – JANEMAZNEPŪŠVĒJŠ! Pēdējo teikuma daļu Tobiass izrunāja ļoti ātri, lai viņu nepārtrauktu šķavas.

Nepārtraukti šķaudīdams, gluži bez elpas, asarām acīs Tobiass iegāja dzirnavu pagalmā un – ko viņš tur ieraudzīja?

Rūkus, kas bēra dzirnavu gaņģos piparus! Tur bija visas iedomājamās un neiedomājamās piparu šķirnes – BALTIE PIPARI, SARKANIE PIPARI, SARKANIE PĀKŠU PIPARI, SMARŽĪGIE PIPARI, MAURITĀNIJAS PIPARI, KAIJENAS PIPARI, ČĪLES PIPARI, PIPARI, kas saucas KUBEBA, tie aug Indonēzijā un ir tik asi, ka Javas salā tos lieto bārdas nažu, žilešu, elektrisko skuvekļu un šķēru vietā! Visi viņi smaržoja, līda degunā un mutē, kutināja un šķavināja – APČĪ!!!

Rūķi piesteidzās Tobiasam klāt, iedeva dažus tīrus kabatas lakatiņus, spieda ķepas, skaļi šmukstināja uz abiem vaigiem un sauca: – Malacis! Tu šķaudīji no visas sirds! Redzi, cik ātri griežas mūsu dzirnavu – PIPARDZIRNAVU! – spārni! PALDIES, TOBIAS, PALDIES!

Tad rūķi paēdināja Tobiasu ar visādiem ļoti garšīgiem, ļoti piparotiem ēdieniem, līdz vēl iedeva veselu maisu ar dažādiem maltu piparu maisiņiem un sainīšiem. – Tas tev noderēs Ziemassvētku PIPARKŪKU CEPŠANAI! – un vēl viņi sauca Tobiasam nopakaļ:

– NĀC DRĪZ ATKAL CIEMOS! TU MUMS ĻOTI IZPALĪDZĒJI!

TOBIASS UN VARAVĪKSNE

Kādu rītu Tobiass pamodās, nožāvājās un paskatījās ārā pa logu. TAS, ko viņš TUR ieraudzīja, nebija vārdiem aprakstāms, jo TIK daudz vārdiem vienkārši nepietiktu vietas Tobiassa mājā.

Pielecis kājās, pat nenomazgājies un zobus neiztīrījis, tas bija SLIKTI, to Tobiass apzinājās, bet citādi viņš nevarēja, un metās ārā. Tur, pāri upītei, debesīs mirdzēja VARAVĪKSNE

Viņa bija... tā bija... tik...

Visi vārdi, ar kuriem Tobiass gribēja VARAVĪKSNI aprakstīt, pēkšņi bija kaut kur paslēpušies. Varbūt viņi tupēja krūmos, mutes iepletuši.

– ĀĀĀ! OOO! ĀĀĀ! – no sajūsmas Tobiass lēkāja un spiedza. – Par TO man noteikti jāpastāsta visiem mani draugiem! Tikai kaut es to nepiemirstu! (Tobiass bija dzirdējis, ka no TĀDIEM pārdzīvojumiem varot pazust ATMIŅA...)

Lai TAS nenotiktu, Tobiass ņēma un iesēja VARAVĪKSNEĒ mezglu. Tagad viņš TO noteikti atcerēsies!

BRIESMĪGI ŠAUSMĪGĀ NAKTS

Kādu nakti Tobiass pamodās, kaut kas nebija kārtībā! Istabā kāds bija, sveša un nepatīkama smaka kairināja Tobiasam degunu, ausis ziņoja par NEPAZĪSTAMIEM TROKŠNIEM, ķirmji tie nebija, par to Tobiass bija pārliecināts, jā, tur vainīgi nebija ķirmji, bet kāds CITS!

Kāds, kas klusu centās piezagties pie gultnām, kur gulēja Tobiasa draugi, plīša lācīši Jangs, Toms Džonss un Čarlijs Lī. Kā šis KĀDS bija iekļuvis viņu mājā, Tobiass nezināja, vakarā taču viņš bija rūpīgi aizslēdzis durvis, arī logs bija ciet, vaļā bija tikai ĻOTI MAZA ŠĶIRBIŅA VĒDINĀŠANAI!

Te logā iespīdēja Mēness, un Tobiass ieraudzīja, un te viņa asinis sastinga – TĀ VISMĀZ RAKSTA ROMĀNOS! – viņš ieraudzīja BRIESMĪGO un ŠAUSMĪGO KUTINĀTĀJU!

KUTINĀTĀJA noliecās pār Jangu, Toma Džonsa un Čarlija Lī gultnām un brīdi VILCINĀJĀS. Varbūt viņa nevarēja izšķirties, vai vispirms NOBIEDĒT plīša lācīšus un tad tos NOKUTINĀT LĪDZ NĀVEI, vai vispirms NOKUTINĀT LĪDZ NĀVEI un tad NOBIEDĒT, vai arī nevarēja izvēlēties, ar kuru sākt – Jangu, Tomu Džonsu vai Čarliju Lī?

Elpu aizturējis – TĀ VAJAG! – Tobiass DRUDŽAINI DOMĀJA – šādos brīžos tieši tā ir jādoma!

Tad viņš pielēca kājās un metās virsū BRIESMĪGAJAI un ŠAUSMĪGAJAI KUTINĀTĀJAI ar kliedzienu: – Ūūū!

Bet, skrienot un lecot un kliedzot: – Ūūū! – Tobiass nejauši apgāza naktsгалdiņu, kas stāvēja pie viņu vectētiņa ELIOTA gultas, viss krita un gāzās AR LIELU TROKSNI, nogāzās un saplīsa stikla glāze, kurā vectētiņš ELIOTS naktīs glabāja savu ZOBU PROTĒZI, uz grīdas nokrita arī vectētiņa KLAUSĀMĀ TAURĪTE (te jāpiezīmē, ka vectētiņš Eliots šad un tad nedzirdēja NEKO, bet bieži vien dzirdēja PAT PĀRĀK LABI, it īpaši, ja Tobiasam, Jangam, Tomam Džonsam un Čarlijam Lī bija ČUKSTAMS KĀDS NOSLĒPUMS!), nokrita un aizriboja LIELAIS SARKANAIS ĀBOLS, ko ikvakarus vectētiņš nolika uz naktsгалdiņa, bet vienmēr aizmirsa apēst, jo AIZMIGA, un miegā viņš nekad neko neēda!

Un tad tikai sākās! Ābols trāpīja BRIESMĪGAJAI un ŠAUSMĪGAJAI KUTINĀTĀJAI pa kāju, vectētiņa ZOBU PROTĒZE iekodās BRIESMĪGAJAI un ŠAUSMĪGAJAI KUTINĀTĀJAI DIBENĀ, bet KLAUSĀMĀ TAURĪTE piebrēca viņai PILNAS AUSIS ar pa dienu saklausītajiem vārdiem, un tad klāt bija arī pats Tobiass ar savu brēcienu: – Ūūū! (te jāpiezīmē, ka LABĀK par Tobiasu šo kaujas saucienu nekliedz NEVIENS PASAULĒ, ja nu vienīgi INDIĀŅI FILMĀS).

Kas notika tālāk? Pamodās Jangs, Toms Džonss un Čarlijs Lī un metās virsū BRIESMĪGAJAI un ŠAUSMĪGAJAI KUTINĀTĀJAI, tā metās bēgt, plīša lācīši skrēja tai pakaļ, skrāpēja, knieba un kutināja NO VISAS SIRDS, Tobiass kļiedza : – Ūūū! – KLAUSĀMĀ TAURĪTE auroja, cik vien spēja, bet ZOBU PROTĒZE turējās iekodusies BRIESMĪGĀS un ŠAUSMĪGĀS KUTINĀTĀJAS dibenā ar ĪSTU BULDOGA KAMPIENU!

Tad BRIESMĪGĀ un ŠAUSMĪGĀ KUTINĀTĀJA kaunpilni metās bēgt! Viņa skrēja pie durvīm, bet tās bija AIZSLĒGTAS, pieskrēja pie loga, un izspraucās pa ĻOTI MAZO ŠĶIRBIŅU, KAS BIJA ATSTĀTA vaļā vēdināšanai un PROM BIJA!

Tās nu būtu šīs piedzīvojumiem tik bagātās NAKTS beigas, viss bija LAIMĪGI BEIDZIES, tikai...

No rīta vectētiņš ELIOTS neparko negribēja NOTICĒT, visam, ko VIENS OTRU, OTRS TREŠO, TREŠAIS CETURTO pārtraukdami, stāstīja Tobiass, Jangs, Toms Džonss un Čarlijs Lī...

Velti viņi centās vectētiņu pārliecināt, ka stāsta PATIESĪBU, VISU PATIESĪBU un neko citu, kā PATIESĪBU!

Velti viņi steidzināja vectētiņu zvanīt ugunsdzēsējiem, policijai, robežsargiem, INTERPOLAM – ķert un noķert BRIESMĪGO un ŠAUSMĪGO KUTINĀTĀJU, arestēt un aizrestēt, tiesāt un sodīt ar ŠAUSMĪGU SODU – PĒRIENU AR NĀTRĒM, kas ir ĻOTI SĀPĪGI!

Velti... vectētiņš Eliots viņiem nenoticēja, bet apgalvoja, ka VISU VIŅI IR IZDOMĀJUŠI un paši apgāzuši NAKTSGALDIŅU...

Kas viņiem atlika? Palūgt, lai Tobiass VISU – VISU! – APRAKSTA TIEŠI TĀ, KĀ TĀS NOTIKA UN PAR KO TU PAŠLAIK LASI!

Mājās valdīja ABSOLŪTS KLUSUMS, istabā – ABSOLŪTA KĀRTĪBA, un nekur, ABSOLŪTI NEKUR, neredzēja neviena lāča!

– Es domāju, viņi ir virtuvē! Tur KAUT KAS smaržo, un smaržo ĻOTI JAUKI! – skaļi domāja Eliots, un viņam bija taisnība, jo...

...JŌ atvērās virtuves durvis un istabā ieskrēja, iegāzās, iebruka VISI KĀ VIENS lāči – Tobiass, Jangs, Toms Džonss un Čarlijs Lī! Ķepās viņi nesa MILZĪGU, ĻOTI JAUKI SMARŽOJOŠU TORTI!

Vienā acumirklī tika apklāts galds ar baltu galdautu, tie DAŽI traipi, kas neparko negribēja no mums ŠĶIRTIES, bija rūpīgi NOMASKĒTI ar salvetēm, ĻOTI JAUKI SMARŽOJOŠĀ TORTE tika novietota pašā galda vidū, KĀ UZ BURVJA MĀJIENU uzradās tasītes un apakštasītes, karotītes un tortes lāpstiņa, pie galda piestūma LIELO krēslu, pie tā atzveltnes piesēja LIELO, ĻOTI SKAISTO, GAIŠI ZAĻO GAISA BALONU, ko reiz Tobiass bija reiz, nē, divreiz IZGLĀBIS!

Tad visi lāči – Tobiass, Jangs, Toms Džonss un Čarlijs Lī, kas bija uzrausies mugurā Jangam, jo bija vēl VISAI NELIELS, nosēdināja Eliotu GODA VIETĀ, lielajā krēslā, arī man piestūma krēslu, un MĒS VISI KOPĀ nodziedājām HEPPĪBĒRDDEITUJŪŪŪ, un nodziedājām ĻOTI SKAĻI!

Tad Eliotam tika pasniegtas DĀVANAS – ĻOTI JAUKS un ĻOTI PŪKAINS divielītis ar VINNIJU PŪKU, kārbiņa ar BRĪNUMSVECĪTĒM, podiņš ar MEDU, un ČARLIJA Lī darināts ZĪMĒJUMS, kurā uzzīmēts bija Eliots, pēc visu domām, ĻOTI LĪDZĪGS! Zīmējumam apakšā bija uzrakstīts SVEICIENS DZIMŠANAS DIENĀ! un paraksti – TOBIASS, JANGS, TOMS DŽONSS un ČARLIJS LĪ. Visas dāvanas bija RŪPĪGI iesaiņotas.

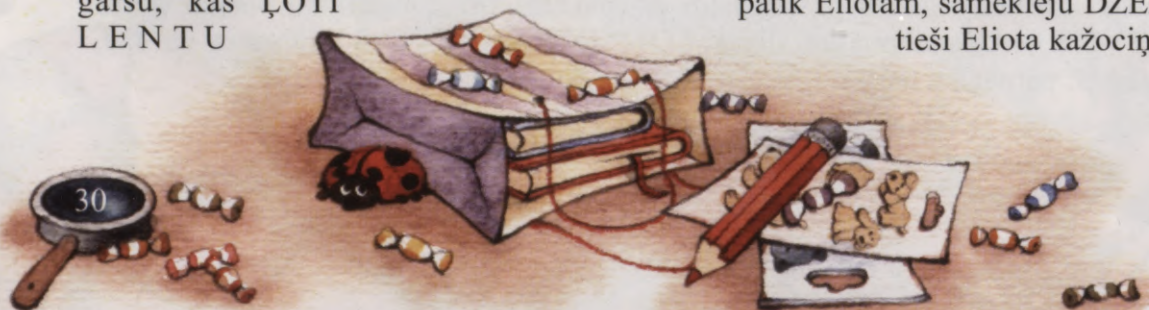
Es samulsu, KĀ TAD TĀ! Kā es varēju aizmirst, ka Eliotam ir DZIMŠANAS DIENA!

Klusu, UZ PIRKSTGALIEM, es izmanījos ārā no istabas un no ĻOTI SLEPENĀS vietas izvilku jau LAICĪGI Ziemassvētkiem sagatavotās dāvanas. NO KURIENES? Lai tas paliek NOSLĒPUMS! TU PROTI GLABĀT NOSLĒPUMUS? ES ARĪ!

ĀTRI, pat ĻOTI ĀTRI es ĻOTI SKAISTĀ SPECIĀLĀ DĀVANU MAISIŅĀ sabāzu VISĀDAS LIETAS – ĻOTI LIELU un SARKANU ZĪMULI, NOVELKAMO BILDĪŠU KOMPLEKTU, grāmatiņu par TRUSĪTI PĪTERU, ĻOTI INTERESANTU GRĀMATU ar ĻOTI JAUKĀM BILDĒM, PALIELINĀMO STIKLU, kas ĻOTI PALIELINA, magnētiņu BIZBIZMĀRĪTES formā, ar ko piestiprināt visādas ZĪMĪTES un PAZIŅOJUMUS, duci PRETKLEPUS KONFEKŠU ar EIKALIPTA un MENTOLA garšu, kas ĻOTI

L E N T U

patīk Eliotam, sameklēju DZELTENU tieši Eliota kažociņa krāsā,

SVEICIENS
DZIMSANAS
DIENĀ !!!

visu KĀ NU MĀCĒJU iesaiņoju un pasniedzu Eliotam.

Ja kādu interesē, KĀ TAD TĀ! KO tad lāči saņems Ziemassvētkos??? – varu NOMIERINĀT – līdz Ziemassvētkiem ir vēl LABS LAICIŅŠ, un TUKŠĀ viņi NEPALIKS!

Kamēr Eliots RAISĪJA, ATRAIŠĪJA un NEPACIETĪBĀ ATRAUSTĪJA, brīžam PIEPALĪDZOT ar zobiem, visas tās NESKAITĀMĀS dāvanu AUKLIŅAS, LENTĪTES, MEZGLUS un mezglīņus, Tobiass man pačukstēja, ka SVECĪTES dzimšanas dienas tortei viņi nekur nav varējuši ATRAST, varbūt es ZINOT, kur tās palikušas... Es ZINĀJU! Torte tika izrotāta ar SPECIĀLI DZIMŠANAS DIENAS TORTEI domātajām svecītēm, DAUDZĀM, jo neviens, arī pats Eliots VAIRS neatcerējās, cik īsti viņam ir gadi, bet, kā visi nosprieda – DAUDZ! – tad man tika uzticēts nazis tortes SAGRIEŠANAI, es ķēros pie šī ĻOTI SVARĪGĀ UZDEVUMA, torte tika sagriezta, un tad VISS SĀKĀS!

Tika teiktas RUNAS, dziedātas LĀČU dziesmas – ĻOTI SKAĻAS! – dejotas LĀČU dejas – ĻOTI LĀCĪGAS! – stāstīti visādi notikumi – TICAMI un NETICAMI! – un ĒSTA TORTE! Tā kā es arī tur PIEDALĪJOS, varu APLIECINĀT, ka TORTE bija VIENKĀRŠI, nē, DIVKĀRŠI! – FANTASTISKA! Un ĻOTI, ĻOTI GARŠĪGA!

Tad aiz durvīm atskanēja ĻOTI SKAĻA un NEPACIETĪGA ņaudēšana.

– KAĶIS! Mūsu kaķis ar LIELO burtu! Mēs viņu aizsūtījām, lai NEMAISĀS PA KĀJĀM, pēc AIZEJ TUR, NEZIN KUR, ATNES TO, NEZIN KO!

Kaķis, kaķis ar Lielo burtu, ienāca, nedaudz samulsis. Ķepā viņš turēja LIELU

DZELTENU PUĶI, pēc ilgās meklēšanas viņš esot TO atradis, pie tam pat puķu veikalā neviens neesot zinājis, KĀ TO SAUCOT, viņš domājot, ka TĀ būšot ĪSTĀ!

– ĪSTĀ! ĪSTĀ! – visi sauca cits caur citu, puķe tika pasniegta Eliotam, bet Kaķim, zinot, ka TORTE viņam nezina vai GARŠOS, tika atnesta no virtuves bļodiņa ar pāri palikušo PUTUKRĒJUMU, ko viņš ēda laizīdamies un slavēdams.

– Nedomā, ka TAS bija VIEGLI, izcept TĀDU TORTI! – vēlāk stāstīja Tobiass. – Šī ir TREŠĀ! Pirmā NEIZCEPĀS, otrā – izcepās PĀRĀK un PIEDEGA! Mēs konsultējāmies ar Mūzilu, viņam ir ĻOTI VECA un LABA PAVĀRGRĀMATA, kurā par TORTĒM ir uzrakstīts VISS, VISS! Viņš mums pa telefonu lasīja PRIEKŠĀ! Redzi, Čarlijam viena auss ir gluži PLAKANA, tas no telefona KLAUSULES! Lai izceptu TORTI, ir vajadzīgas VISĀDAS lietas! MILTI, CUKURS, SVIESTS! KANĒLIS! VANILJA! MUSKATRIEKSTI! KRUSTNAGLIŅAS! Visādi RIEKSTI! – ĶIRŠU! ZEMEŅU! AVEŅU! MELLEŅU! ZILEŅU! BRŪKLEŅU! LĀCEŅU ievārījumi! Un vēl – PUTUKRĒJUMS! Kuldams to PUTUKRĒJUMU, tur IEKŪLĀS un PAZUDA Čarlijs, mēs viņu meklējām VESELU STUNDU un OTRU STUNDU rūpīgi APLAIZĪJĀM! Bet... – te Tobiass uz brīdi aplusa, uzlika sev vēl VIENU TORTES GABALIŅU, – izdevās TAČU?!

– Pat ĻOTI! – pilnu muti es atbildēju un sniedzos pēc NĀKOŠĀ TORTES GABALIŅA. Lai kā mēs centāmies, ar TORTI tomēr galā netikām, pusi, ja ne vairāk, nācās ielikt ledusskapī, labi, ka nākošajā dienā, agri no rīta ciemos ieradās Mūzils, kas kājām bija nācis no pašas JŪRMALAS, jo bija gribējis – TAS VIŅAM ARĪ IZDEVĀS! – salasīt pa ceļam Eliotam dāvanai MEŽA ZEMENES! Arī viņš torti ĒDA un SLAVĒJA, SLAVĒJA un ĒDA!

Te man PATIESĪBAS VĀRDĀ – uz to pastāvēja Tobiass, vēl jāpiezīmē, ka visu nākošo nedēļu mēs ēdām MARINĒTUS GURĶUS un MARINĒTAS SĒNES, SĀLĪTAS SIĻĶES un SKĀBUS KĀPOSTUS. Kāpēc? INTERESANTS JAUTĀJUMS! Un kā tu DOMĀ?

TOBIASA ZIEMASSVĒTKU STĀSTS

– TĀTAD, – Tobiass iekārtojās ērtāk savā iemīļotajā vietīnā uz rakstāmgalda, blakus trauciņam ar piparkūkām, un, piebāzis pilnu muti ar tām, turpināja: – BURBURBUR!

– Tobias! Vai nu runā tā, ka VAR saprast, vai...

– Tu domā, ka runāt AR PILNU MUTI ir tik viegli?

– Tobiass pakustināja KREISO AUSI, kas nozīmēja, ka viņš ir NEDAUDZ SAMULSIS, bet tas viņam ātri PĀRGĀJA, un viņš turpināja: – Tu gribi zināt, kā es pie tevis NOKĻUVU? GRIBI?

Te man lasītājam, it īpaši tam, kas grāmatas mīl lasīt NO BEIGĀM, jāpaskaidro, ka plīša rotaļu lācītis, vārdā TOBIASS, pie manis dzīvo jau ILGI, ILGI, ka viņš ieradās TIEŠI ZIEMASSVĒTKU VAKARĀ, paziņoja, ka viņu sauc par TOBIASU un ka viņš ir ZIEMASSVĒTKU DĀVANA tieši man! Jau SEN mani mocīja ZINĀTKĀRE, – NEJAUKT AR ZIŅKĀRĪBU! – KAS viņu man uzdāvināja! Bet... tikko es APLINKUS sāku Tobiasu IZTAUJĀT, vienmēr viņš bija VAI NU ĻOTI AIZŅEMTS, vai viņam nebija TĀDS NOSKAŅOJUMS, vai arī atradās kāds cits, viens no SIMTS UN VIENA iemesliem, tāpēc viss palika TĪTS NOSLĒPUMĀ...

– PROTAMS, GRIBU! – es izsaucos. Man blakus uz dīvāna sarosījās citi lāči – Jangs, Toms Džonss, Čarlijs Lī un Eliots.

– NU, TAD KLAUSIETIES! TIKAI... norunāsim tā, neviens MANI NEPĀRTRAUC!

Es pamāju ar galvu. Lācīši māja ar galvām tā, ka man sametās bail, ka viņi tās NEPAZAUDĒ!

– TĀTAD! Es sēdēju ROTAĻLIETU VEIKALĀ ĻOTI AUGSTĀ PLAUKTĀ, pašā AUGŠĒJĀ! KĀ es tur nokļuvu, tas ir PAVISAM CITS STĀSTS, protams, arī ĻOTI INTERESANTS, bet... Plauktos stāvēja, sēdēja, gulēja SIMTIEM, nē, TŪKSTOŠIEM, nē, MILJONIEM rotaļlietu, LĀCĪŠI, KAĶĪŠI, TĪĢERI, visādi DINOZAURI, BĀRBIJAS, vārdu sakot, DAUDZAS un DAŽĀDAS ROTAĻLIETAS.

Jau vairākas dienas veikalā valdīja NEREDZĒTS UZTRAUKUMS, kaķīši žēli ņaudēja, sunīši smilkstēja, pat vienmēr tik pļāpīgās Bārbijas, kas to vien mācēja, kā lielīties ar saviem tērpiem un tenkot, bija klusas kā pelītes. Visapkārt lidinājās BAUMAS un dažādi ŠAUSMU STĀSTI. Vienīgi mans draugs, kas stāvēja plauktā man blakus, plīša suns, kas izskatījās ĻOTI NIKNS, bet īstenībā bija ar ZELTA SIRDĪ un LIELU ŠERIFA ZVAIGZNI pie kakla siksnas, saglabāja VĒSU MIERU. – UZTRAUKUMAM NAV PAMATA. VISS TIEK KONTROLĒTS! Par šādiem notikumiem mums mācīja skolā – viņš SVARĪGĀ BALSĪ paziņoja.

Mans draugs bija mācījies **ĻOTI SPECIĀLĀ PLIŠA ROTAĻLIETU POLICIJAS SKOLĀ**, un, kā viņš stāstīja, pirmais, ko viņiem tur mācīja, bija **REAGĒT ADEKVĀTI**, tas nozīmē, **TĀ KĀ VAJAG!**

– Tuvojas **ZIEMASSVĒTKI!** Mūs pirks un dāvinās! Galvenokārt **BĒRNIEM**. Protams, **NORMĀLI** būtu dāvanas nopirkt **SAVLAICĪGI**, bet... **PIEREDZE** rāda, tā arī mums mācīja, ka lielākā dāvanu pirkšana notiek **TIEŠI PĒDĒJĀ DIENĀ** un **PĒDĒJĀ BRĪDĪ!** Tādēļ uztraukumam nav nekāda pamata, mans draugs Tobias!

Viss notika **TIEŠI TĀ**, kā viņš bija teicis! Otrā dienā veikalā cilvēki uzvedās vienkārši **NEADEKVĀTI!** Viņi skrēja, grūstījās, ķēra mantiņu pēc mantiņas un **PIRKA, PIRKA, PIRKA!**

Dažiem līdzī bija bērni un **NE VISI** no viņiem **UZVEDĀS LABI...** Bija tādi, kas **DĪCA, RAUDĀJA**, pat **DRAUDĒJA!** Kāds puika pieprasīja, lai viņa māte nopērk **VISU! VISU VEIKALU!** Viņš nogāzās gar zemi, spārdījās un spiedza tik **SPALGI** un **SKAĻI**, ka nabaga nelaimīgās pārdevējas bija spiestas skriet pēc **BALDERIĀNA** pilieniem, **MĀTEI**, protams!

Beidzot, pret vakaru, drūzma nedaudz norima, **LIELĀKĀ** daļa rotaļlietu bija izpirkta un pārdevējas jau gatavojās veikalu slēgt, kad **PĒKŠŅI...**

Te Tobiass uz brīdi apklusā un **APLAIDA** apkārt acis, **VAI VISI KLAUSĀS**, un klausās **PIETIEKAMI UZMANĪGI**, tad turpināja: – **PĒKŠŅI** durvis atvērās līdz galam un veikalā **IEBRUKA** trīs, nē, četri, ja ne **VAIRĀK!** – vīri garos, **LĪDZ ZEMEI** sarkanos kažokos, sarkanās, smailās rūķu cepurēs un milzīgiem melniem maisiem pār pleciem. – Tie ir **ZIEMASSVĒTKU VECĪŠI!** – man blakus iesaucās kāds gaiši violets plīša zaķēns. – **URRĀ!**

– KLUSU! VISIEM PALIKT SAVĀS VIETĀS! – skaļi un pavisam ne ZIEMASSVĒTKU VECĪŠA balsī iebrēcās viens no vīriem.

Visas veikalā palikušās rotaļlietas un pārdevējas sastinga. Vīri metās pie plauktiem un kases, grāba un meta maisos visu, kas gadījās pa rokai. TE PĒKŠŅI atskanēja ASINIS STINDZINOŠS brēciens: – VIŅA KOŽ! PALĪGĀ! – Brēca kāds no iebrukušajiem, kam pirkstā, un NE PA JOKAM, bija iekodusi viena no Bārbijām!

Izmantodams radušos apjukumu, mans draugs, suns – šerifs, nočukstēja KLUSU, KLUSU man pie pašas auss: – TIE IR LAUPĪTĀJI! VIŅI TIKAI IR PĀRGĒRBUŠIES PAR ZIEMASSVĒTKU VECĪŠIEM! MIERU, TIKAI MIERU! AIZLIEC AUSĪM PRIEKŠĀ ĶEPAS, ES RĪKOŠOS PĒC INSTRUKCIJAS!

Izvilcis, un ĻOTI ĀTRI! – no kabatas nelielu kārbīņu, viņš nospieda SARKANU POGU. Visu veikala telpu piepildīja ĻOTI SKAĻA un SPIEDZĪGA SIRĒNA! Tad, izrāvis plastmasas revolveri, viņš ar saucienu: – VISI GAR ZEMI! POLICIJA! – metās lejā no plaukta, tieši virsū LAUPĪTĀJIEM!

Laupītāji SASTINGA, TO NU VIŅI NEBIJA GAIDĪJUŠI! Te ārpusē atskanēja VĒL VIENA SIRĒNA, arī ĻOTI SKAĻA! Pie durvīm, BREMZĒM KAUCOT, apstājās POLICIJAS AUTOMAŠĪNA, no tās izlēca un veikalā saskrēja ĪSTI POLICISTI ar ĪSTIEM REVOLVERIEM, uzlika laupītājiem ROKU DZELŽUS, sabāza tos mašīnā, savāca maisus – TIE TAGAD SKAITĀS LIETIŠĶIE PIERĀDĪJUMI! – man pačukstēja suns – šerifs, kas policistiem nemanot bija atgriezies savā vietā uz plaukta, un, SIRĒNAI KAUCOT, mašīna aizbrauca.

Kad ĪSTIE policisti bija aizveduši NEĪSTOS Ziemassvētku vecīšus, es NENOTURĒJOS un pajautāju savam draugam SUNIM – ŠERIFAM: – Bet KĀ tu zināji, ka tie nav ĪSTIE ZIEMASSVĒTKU VECĪŠI?

– PIRMKĀRT, viņiem kājās bija KROSKURPES, bet ĪSTAJAM ZIEMASSVĒTKU VECĪTIM ir ZĀBAKI! OTRKĀRT – viņi bija ĻOTI SKAĻI un RUPJI, bet ZIEMASSVĒTKU VECĪTIS TĀDS nav! TREŠKĀRT – viņi uzreiz metās GRĀBT, bet ZIEMASSVĒTKU VECĪTIS DOD! CETURTKĀRT – vai tu IEVĒROJI, ar KO viņi atbrauca?

– AR AUTO! – iesaucās mazais gaiši violetais plīša zaķēns. – AR AUTO, es REDZĒJU!

– Lūk, – turpināja mans draugs, SUNS – ŠERIFS, – bet ĪSTĀIS ZIEMASSVĒTKU VECĪTIS brauc LIDOJOŠĀS KAMANĀS, ko velk ZIEMEĻBRIEŽI! Vai tad tu par to neesi lasījis GRĀMATĀS?

Te es nodūru acis un NOKAUNĒJOS, toreiz ES VĒL NEMAZ NEMĀCĒJU LASĪT!

Visi mūsu lāči izbrīnā iepleta acis – un PLATI! – KĀ TAD TĀ? VAI TIEŠĀM ir bijis laiks, KAD TOBIASS, MŪSU TOBIASS, RAKSTNIEKS TOBIASS, nav mācējis

LASĪT?????!!! (DAUDZĀS JAUTĀJUMA un IZSAUKUMA zīmes iepriekšējā rindā nozīmē to MILZĪGO IZBRĪNU, kas bija LASĀMS lāču acīs!)

– Bet, – turpināja Tobiass, – ilgi kaunēties man neiznāca, JO... (te Tobiass uz brīdi apklusa un nogaidīja, viņš ZINĀJA, ka PAUZE – (pauze nozīmē TĀDU ZĪMĪGU KLUSĒŠANU!) klausītāju uzmanību tikai KĀPINA!... JO pie durvīm kāds ĻOTI PIEKLĀJĪGI pieklaudzina, tad durvis pavērās, un iekšā ienāca ZIEMASSVĒTKU VECĪTIS! – Tas ir ĪSTAIS! – man pačukstēja SUNS – ŠERIFS, bet arī es pats redzēju, ka ĪSTAIS, jo viņam kājās bija ĪSTIE ZĀBAKI!

Brīdi sačukstējies ar pārdevējām, ĪSTAIS ZIEMASSVĒTKU VECĪTIS savāca mūs visus, katram mīli NOGLAUDĪJA galvu, lai mēs NEUZTRAUKTOS un NENOBĪTOS un salika RŪPĪGI maisā, tad izvilka no LIELĀ KAŽOKA kabatas blociņu, kaut ko tur uzrakstīja un pasniedza pārdevējai. – TAS IR ČEKŠ! Viņš par visiem mums SAMAKSĀJA! – nočukstēja SUNS – ŠERIFS.

Uz ielas, veikala priekšā, mūs gaidīja lielas kamanas, nepacietīgi mīņājās tajās iejūgtie ZIEMEĻBRIEŽI. Vienam no viņiem bija ĻOTI JAUKS SARKANS PURNIŠS.

– Es ZINU! Tas ir RŪDOLFS! Viņš pārējiem RĀDA CEĻU! – iesaucās zaķēns.

Ziemassvētku vecītis iekāpa kamanās un maisu novietoja tā, lai mēs, pa maisa sānos SPECIĀLI ierīkotajiem caurumiņiem, VISU redzētu, un tad...

Tad kamanas pacēlās gaisā! – URRĀ! MĒS LIDOJAM! – mēs visi saucām – zaķēns, suns – šerifs, sauca visas pārējās rotaļlietas, un es arī – SKAĻI, SKAĻI!

Mēs lidojām pāri mājām un baznīcu torņiem, pārlaidāmies pāri upei – TĀ IR DAUGAVA! – izsaucās ĻOTI GUDRAIS ZAĶĒNS, un lidinājāmies virs TORŅAKALNA un ĀGENSKALNA – arī to zaķēns zināja.

Augstu debesīs mirdzēja MĒNESS un spīdēja ZVAIGZNĪTES. Lēni sāka snigt. Pa ielām vēl steidzās cilvēki, apkrāvušies eglītēm un dāvanu saiņiem, un mēs lēni nolaidāmies zemāk. Tajās mājās, virs kuru jumtiem rēgojās skursteņi, – TUR IR MALKAS APKURE! – arī to zināja zaķēns! – rotaļlietas tika iesludinātas pa skursteni, Ziemassvētku vecītis tām vēl piekodināja kāpt UZMANĪGI un paslēpties zem eglītes, lai bērni paši tās ATROD! Citās mājās, – TUR IR CENTRĀLAPKURE!, no kurienes viņš, tas zaķēns, arī TO zināja? – Ziemassvētku vecītis zvanīja pie durvīm un dāvanas bērniem pasniedza PAŠROCĪGI.

Tā mēs lidojām un lidojām, mantiņu maisā palika mazāk, es UZTRAUCOS, kur mēs tiksim, zaķēns, suns – šerifs un es ?!

Kā par brīnumu, neviens no gājējiem, kas, apkrāvušies saiņiem un eglītēm, steidzās pa ielām, TĀ ARĪ nepacēla acis pret debesīm un mūs NEPAMANĪJA. Noteikti viņi steidzās PĀRĀK ĀTRI... Vienīgi kāds mazulis, kas sēdēja ragaviņās, mūs ieraudzījis, māja ar rociņu un sauca: – ATĀ! ATĀ! – bet, tika AIZSTUMTS TĀLĀK...

– Un tad mēs ieraudzījām, – te Tobiass paskatījās uz mani, – mēs ieraudzījām TEVI! Tu gāji pa ielu SALIJIS, APSNIDZIS un ĻOTI BĒDĪGS... Arī Ziemassvētku vecītis tevi ieraudzīja un... – TAS IR VIŅŠ! Es jau sen viņu meklēju, ILGI, ILGI! Katrus ZIEMASSVĒTKUS! Reiz es par viņu aizmirsu! Viņam netika neviena dāvana! Un viņš noteikti mani tā GAIDĪJA... – bēdājās Ziemassvētku vecītis.

– SEKOJAM VIŅAM! – iesaucās suns – šerifs. – Mēs viņu panāksim! – Tu biji tā norūpējies, ka pat nepamanīji, ka mēs pārlaidāmies tev pār galvu un nosēdāmies uz mājas jumta. Suns – šerifs rūpīgi apošņāja visus skursteņus un paziņoja: – Tas ir viņa skurstenis! Smaržo pēc KAFIJAS un TABAKAS! Jā DIEMŽĒL viņš smēķē... – Tad mēs vilkām lozes – arī to mums iemācīja gudrais zaķēns! – LAIMĪGO LOZI izvilku ES! – un, atvadījies no zaķēna, suņa – šerifa un citām rotaļlietām, apsoties, JA VIEN BŪS IESPĒJAMS! kādreiz SATIKTIES, es devos lejup pa skursteni uz tavu dzīvokli. Pirms nolaišanās SKURSTENĪ Ziemassvētku vecītis mani rūpīgi ietina CELOFĀNĀ, lai tu nenodomātu, ka es esmu SKURSTENSLAUĶIS vai arī, KA ES nekad nemazgājos! Un tad tu jau slēdzi durvis... Tālāk tu atceries, ES CERU?

Es atcerējos, visu atcerējos...

– Bet tagad, UN ĀTRI! – klāsim galdu! Būs ciemiņi, UN DAUDZ! – paziņoja Tobiass. Mēs ķērāmies pie darba un TIK TIKKO ar visu tikām galā, kad pie durvīm ZVANĪJA. Bija ieradušies – UN AR DĀVANĀM! – Mūzils (viņš dzīvo JŪRMALĀ un cenšas vienmēr ATNĀKT LAIKUS!), Kilkenens (viņam ceļš ir vēl tālāks, jo viņš dzīvo DZIĻOS LAUKOS), Jaša un Mikus no ZOLITŪDES, un – TE TOBIASS NO PĀRSTEIGUMA kļuva vai mēms! – ĻOTI GUDRAIS ZAĶĒNS un SUNS – ŠERIFS! Izrādījās, ka viņi ABI dzīvo tepat blakus, ļoti netālu!

Un tad sākās! Ja tu esi lasījis IEPRIEKŠĒJO Tobiasa stāstu, kurš saucas DZIMŠANAS DIENAS TORTE, varu VĒL tikai piebilst, ka gāja vēl JAUTRĀK!

Īsi pirms DIVPADSMITIEM, kad mazākie lācīši jau SLEPUS ŽĀVĀJĀS, bet NEPARKO nebija aizdzenami gulēt, PĒKŠŅI PIE LOGA KĀDS PIEGRABINĀJĀS.

– Kas tur varētu būt? – brīnījās visi – Tobiass, Toms Džonss, Eliots, Čarlijs Lī, Mūzils, Kilkenens, Jaša, Mikus, pat ĻOTI GUDRAIS ZAĶĒNS, visi, visi!

– Kāds, kas māc LIDOT! – paziņoja SUNS – ŠERIFS, un tā izrādījās PATIESĪBA!

Pa logu, ko steidzīgi atvēra Tobiass, istabā ielidoja meža PĪLE! Sasveicinājusies viņa Tobiasam pasniedza LIELU ZOSS SPALVU.

– TAS TEV! RAKSTĪŠANAI! Tu atceries, kā tu rudenī baroji pīlītes kanālā? Tas tev no mums visām! Mums to iedeva pazīstama zoss SPECIĀLI TEV!

No PĀRSTEIGUMA un AIZKUSTINĀJUMA Tobiass GANDRĪZ vai apraudājās. Pīle tika piesēdināta pie galda, cienāta un apdāvināta, katram kabatā

atradās kāda maza DĀVANIŅA gadījumam, ja atnāk vēl kāds, kas nejauši ir PIEMIRSTS!

Te būtu pienācis laiks PIELIKT PUNKTU un GRĀMATU BEIGT, bet...

Tobiass no metāla trauciņa, kur glabājas dažādi RAKSTĀMPIEDERUMI, – izrakstītas lodīšu pildspalvas, bet tik SKAISTAS, ka žēl mest ārā, apgrauzti zīmuļi un citi ĻOTI NODERĪGI nieki, – izvilka ĻOTI RŪPĪGI NOSMAILINĀTO ZOSS SPALVU, sameklēja tintes pudelīti, un, no UZCĪTĪBAS pat izbāzis MĒLES GALIŅU, iemērca spalvu tintē un papīra lapas apakšā uzrakstīja vārdu –

BEIGAS

SATURS

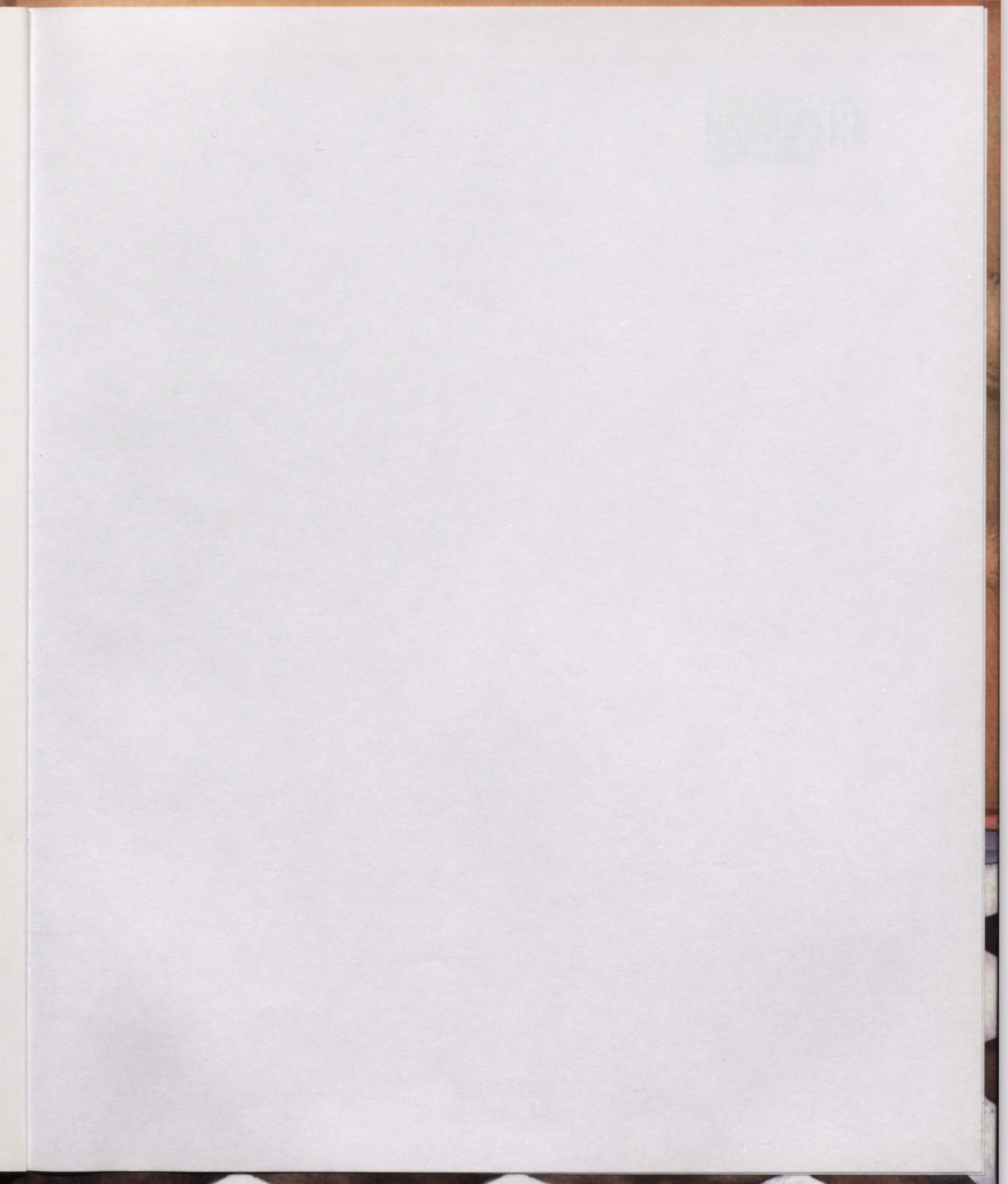
	TOBIASS IERODAS	3
	TOBIASS - RAKSTNIEKS	6
	TOBIASS UN KOVĀRNIS	8
	TOBIASS UN LIELĪBA	9 ✓
	TOBIASS KĀPJ KALNOS	10 ✓
	TOBIASS UN KOMATU LIETUS	11
	TOBIASS UN VIŅA SARGEŅĢELIS	15
	TOBIASS UN MELI	16
	TOBIASS UN LĀČU KOMPĀNIJA	17
	TOBIASS UN GAISA BALONS	20
	KĀ TOBIASS PAZAUDĒJA LIELĀKO SAVA UZVĀRDA DAĻU	23
	TOBIASS UN LIELĀS - APČĪ! - ŠĶAVAS	25 ✓
	TOBIASS UN VARAVĪKSNE	26
	BRIESMĪGI ŠAUSMĪGĀ NAKTS	27
	DZIMŠANAS DIENAS TORTE	29
	TOBIASA ZIEMASSVĒTKU STĀSTS	34 ✓

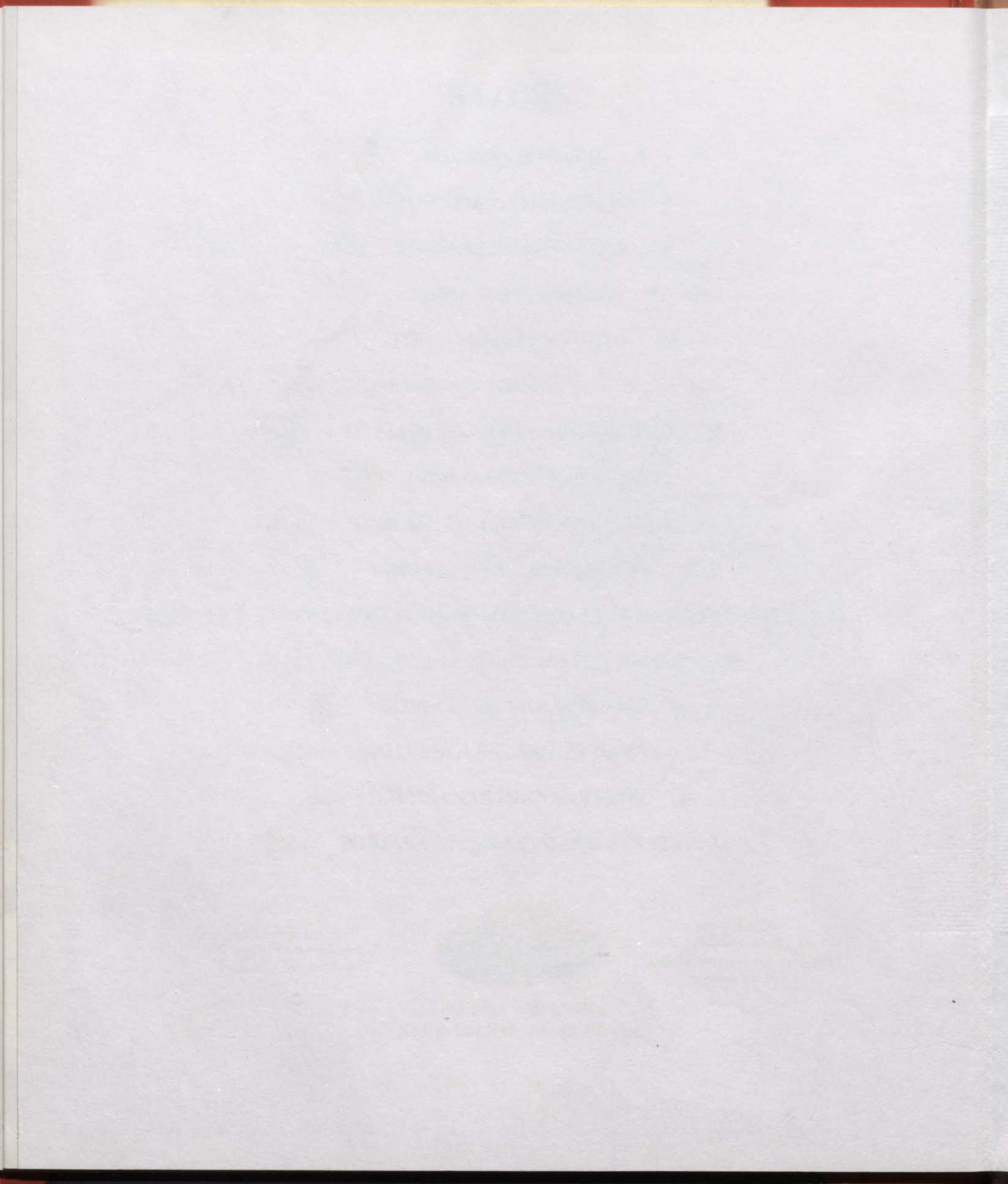
© Juris Zvirgzdiņš, 2003
© Signe Ērmāne-Ļitvina, 2003
© apgāds *Garā pupa*, 2003

datorsalikums
Dainis Banders
apgāds *Garā pupa*, reģ. nr. 2-0687
iespiests tip. *Vingo*

**Grāmata nāk klajā ar
Kultūrkapitāla fonda atbalstu**

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0303039000

**OBLIGĀTAIS
EKSEMPĻĀRS**

1. 2°

Reiz pie rakstnieka Jura Zvirgzdiņa pēkšņi apmetās uz dzīvi lācēns Tobiaass...

112

J
L4090

KAS
TUR
IR?

ISBN 9984-530-65-5

9 789984 530659